TREI PERSOANE ÎMBRĂCATE ÎN GALBEN CU PĂLĂRIILE NEGRE

de Ioana Gavrilovici

PERSONAJE :

DOMNUL DIMITOV

DOMNUL CEHO

DOMNUL IOVULESCU

GARDIANUL sau GARDIANUL INSOLIT

GARDIANUL CU TELEFONUL

GARDIANUL ANONIM

Alți gardieni

3 PERSOANE ÎMBRĂCATE ÎN GALBEN CU PĂLĂRIILE NEGRE

Un domn cu un geamantan, niște persoane cu pancarte, un grup de indivizi cu ochelari negri ținând în mână niște valize enorme, alte grupuri

ACTUL I

O cameră de interogatoriu cu o masă, 3 scaune, pe masă o mașină de scris. Deasupra mesei un reflector. Deasupra ușii un ceas mare, defect.

Ușa camerei, jumătate din gratii, se află pe centrul peretelui. În spatele peretelui cu ușa se lasă loc de un hol. În cameră, un gardian învârtind din când în când un pistol. In spatele ușii, printre gratii se observă un alt gardian care stă drept, nemișcat, cu spatele. Acesta este gardianul anonim care pe tot parcursul acțiunii ia această poziție.

SCENA 1

Intră primul domn, domnul Dimitov, cu părul dat pe spate, înalt, îmbrăcat într-un costum elegant cu cravată, ordonat în gesturi și impunător, cu un palton vișiniu având un geamantan în mână. Își scoate paltonul, se așează, așteaptă o clipă. Apoi intră domnul Iovulescu care se așează și el în fața mașinii de scris. Domnul Iovulescu poartă pantaloni cu bretele, ochelari și are o servietă dezordonată.Pare mai precipitat, grăbit în mișcări.

DOMNUL IOVULESCU: Vă salut, domnule Dimitov.

DOMNUL DIMITOV *(privind în altă parte, sec)*: Domnule Iovulescu.

Intră un gardian cu un arestat, Domnul Ceho, cu fața acoperită și la mâini, cu cămașa parțial deschisă, ciufulit, cu pantalonii șifonați, puțin murdari. Gardianul îl pune pe scaun, față în față cu domnul Dimitov și îi descoperă fața.

Un gardian: Acesta este domnul arestat. *(iese)*

Domnul Dimitov are un ton calm, rece, pare imperturbabil, vorbește clar, stăpânit. Domnul Ceho este mai tot timpul agitat, fâstâcit, se bâlbâie, este speriat, creând prin atitudinea sa impresia că e vinovat.

DOMNUL DIMITOV *(după un moment de tăcere încordată, domnul Dimitov se ridică, face câțiva pași apăsat)*: Domnul Ceho se află aici și nu stie de ce.

DOMNUL CEHO: Nu, domnule... Am fost luat de pe stradă în timp ce mă îndreptam spre autobuz. E o întâmplare absolut fără sens..

DOMMNUL DIMITOV: Noi trăim într-un stat totalitar. Statul nostru totalitar e un stat bine pus la punct. El are cunoștință de tot. Și are mesagerii săi care-l informează despre toți cetățenii. Toți. Chiar si cei mai obișnuiti...*(întrerupt)*

DOMNUL CEHO *(eschivându-se)***:** Eu sunt un tip aparte...

DOMNUL DIMITOV: De aceea vă și aflați aici.

DOMNUL CEHO *(din nou)*: Dar în realitate sunt cu totul și cu totul obișnuit.. *(întrerupt)*

DOMNUL DIMITOV: Statul nostru totalitar, care este foarte bine pus la punct, e la curent cu tot ce se întamplă și cu orice mișcare care ar urma să se întâmple. Statul nostru controlează totul, ca cetățeanul să nu aibă ce controla. Să fie un om relaxat. Cetățeanul e un om relaxat pentru că statul își face bine treaba. Treaba de a menține ordinea publică. Și nu e secret că poliția secretă se ocupă de asta. Dumneavoastră sunteți un suspect.

DOMNUL CEHO: De ce??!

DOMNUL DIMITOV: De tulburarea ordinii publice. În data de 11 februarie adică ieri noapte, ați fost însă depistat.

DOMNUL CEHO: Domnule, e o confuzie... Poate e vorba de vecinul. Vecinul e un om suspect, să știți!

DOMNUL DIMITOV: Vecinul e informator, domnule.

DOMNUL CEHO: Vai de mine! Nu se poate, domnule! Nu se poate! Eu însumi l-am văzut făcând chestii, chestii... stridente la adresa statului. Chestii secrete, mă rog... A editat un articol pe care l-a pus la afișier la intrarea în bloc. Ca să vedeți. Și scria: Statul e un pervers! Ce ziceți?

DOMNUL DIMITOV: Zic că dumneavoastră o luați intenționat razna. De când ați fost adus aici, am auzit că vorbiți într-una bazaconii. Una dintre ele, cea mai reușită este că dumneavoastră vă aflați aici pentru a susține, nu știu ce prelegere despre destinul omului în univers.

DOMNUL CEHO: Domnule... să vă fac să înțelegeți... cum să vă fac să pricepeți?! Nu, degeaba mă chinui să vă fac să înțelegeți... Destinul omului în univers e o temă prea sofisticată... să poată fi dezbătută *(întrerupt)*..

DOMNUL DIMITOV: Azi noapte la ora 9 fix unde vă aflați, domnule?

DOMNUL CEHO: E o întrebare, domnule? Nu înțeleg...

DOMNUL DIMITOV: Da, domnule. E o întrebare.

DOMNUL CEHO: Dacă e o întrebare atunci vă răspund la întrebare... Eu mă aflam, azi noapte la ora 9 fix, mă aflam... azi noapte... în apartamentul meu.

DOMNUL DIMITOV: Domnul Ceho, apartamentul numărul 112, etajul 5, căsătorit, fără copii.

DOMNUL CEHO: Cine m-a turnat?!

DOMNUL DIMITOV: 358 informatori. Vreți să știți cine sunt?

DOMNUL CEHO *(dramatizând)*: Dar eu cunosc în viața mea întreagă, dacă cunosc 50 de persoane maxim! *(către sine)* Știam eu că toată lumea are ceva cu mine...

DOMNUL DIMITOV: E vorba de vecinii, locatarii blocului de vis-a-vis, a blocului din stânga, din dreapta, de la margine și lateral și a tuturor blocurilor din apropierea blocului în care locuiți.

DOMNUL CEHO *(răvășit)*: Domnule, am nevoie de un avocat!!

DOMNUL DIMITOV: Eu sunt avocat de profesie, domnule. Am terminat dreptul acum 7 ani. Am fost avocat 3 ani. Apoi m-am angajat la departamentul de interogări. Iar dumneavoastră nu aveți nevoie de un avocat. În cazul dumneavoastră, nu. *(o pauză scurtă)* Domnule Ceho, acesta este un interogatoriu. Eu sunt domnul Andrei Dimitov, conducătorul acestui interogatoriu, în stânga mea domnul Matei Iovulescu, redactor de dosare și redactor al acestui interogatoriu, membri ai poliției secrete. *(aranjându-și costumul)* Revenind Domnule Ceho… Cine se mai afla în apartament la ora 9 fix?

DOMNUL CEHO: E iarăși o întrebare, sau aveți alte intenții…?

DOMNUL DIMITOV: Răspundeți, domnule. Cine se mai afla în apartament, în afară de dumneavoastră azi noapte la ora 9 fix?

DOMNUL CEHO: Soția mea, domnule. Dar de ce vreți să știți lucruri… intime?

DOMNUL DIMITOV: Și cât timp ați petrecut împreună cu soția dumneavoastră în apartament, domnule?

DOMNUL CEHO: Toată noaptea.. Nu, nu e voie? De ce sunteți atât de serios? De ce acel gardian se uită așa la mine? Ce urmează? Eu nu am făcut nimic! Aș vrea să știu… soția mea e bine?

DOMNUL DIMITOV: Nu știu.

DOMNUL CEHO: Adică nu sunteți sigur de nici o variantă?

DOMNUL DIMITOV: Nu, pentru că nu e treaba noastră acest aspect.

DOMNUL CEHO: Dumneavoastră înțelegeți că eu o iubesc?! Și poate ea nu știe că sunt aici. Poate crede că am dispărut, sau că am înșelat-o. Că am murit. Dumneavoastră nu știți cum e soția mea. Se agită, se stresează din nimic. E inflamată. Ieri, de exemplu, am auzit când a scăpat farfuriile pe jos și am întrebat-o simplu de ce le-a scăpat, fără nici un alt substrat. Și s-a enervat, că să nu-i mai zic tot timpul ce se întâmplă, că vede și ea. Și a început să creeze o fabulă extraordinară care am crezut la un moment dat că nu va lua sfârșit. De la farfurii a ajuns la sentimente, că eu nu o iubesc așa cum e, că imi pare rău mai mult de farfurii decât de ea, de la asta a ajuns la relația noastră, apoi că nervii ei valorează mai mult ca o farfurie, iar în cele din

urmă a trântit-o cu o chestie științifică, că să-mi intre bine în cap că Pământul nu e o farfurie plată! Eu doar am vrut să știu cauza pentru care le-a scăpat... Poate are probleme cu articulațiile...

DOMNUL DIMITOV: Soția dumneavoastră e informatoare, domnule, lucrează cu poliția secretă.

DOMNUL CEHO *(enervat la culme)*: Ea m-a turnat!? Lângă cine am stat atâția ani?!?

DOMNUL DIMITOV: Nu. Dealtfel, nu a avut ce declara. Nu. Și cum am spus, nu e implicată. Ieri seara, la ora 9 fix când s-au petrecut toate, juca cărți cu Lisa. Înțelegeți?

DOMNUL CEHO: Nu!!

DOMNUL DIMITOV: În fine... 358 de declarații sunt deja suficiente ca să vă inculpe. Ce mai e una în plus?

DOMNUL IOVULESCU: 358 de declarații e o maculatură serioasă! Indubitabil sunteți un inculpat!

DOMNUL CEHO: Eu am fost adus aici fără motiv, domnule… Eu ar trebui în câteva minute să intru într-o conferință și să țin o prelegere…

DOMNUL DIMITOV *(către sine)*: Acest suspect e un suspect ca la carte.

DOMNUL CEHO: Ei bine, ce mai? Întrebați-mă orice. Nu veți afla nimic de la mine având în vedere că nu am făcut nimic…

DOMNUL DIMITOV: Domnule Ceho, ce făceați la ora 9 fix în apartamnetul dumneavoastră?

DOMNUL CEHO: Domnule… văd că aveți un fix cu ora 9 fix. De ce nu mă întrebați ce făceam la ora 7? Aș stii ce să vă spun. Deja am epuizat totul cu ora 9 fix…

DOMNUL DIMITOV: Domnule Ceho, dumneavoastră credeți că noi nu știm ce se petrece?

DOMNUL CEHO: Eu nu știu ce se petrece! Ce se petrece? De ce aveți tonul acesta atât de calm, de liniștit? Dar simt în el un val de, de scotocire de afirmații ucigătoare…

DOMNUL DIMITOV: Revenind…

DOMNUL CEHO: Nu domnule, iarăși ora 9 fix!

ANDREI DIMITOV: Eventual dumneavoastră aveți ceva cu ora 9 fix. De ce vă tot agitați atâta, dacă nu ați făcut nimic? Știu eu de ce vă agitați.

DOMNUL CEHO: Pentru că nu am făcut nimic!!

DOMNUL DIMITOV: Ora 9 fix e o oră importantă, domnule. Iar dumneavoastră știți asta mai bine. Din această cauză tot încercați să distrageți atenția. Dumneavoastră sunteți un suspect!

DOMNUL CEHO: Domnule, văd că aveți un fix și cu suspiciunea…

DOMNUL DIMITOV: Avem declarații, dovezi, documente despre dumneavoastră și ce s-a întâmplat azi noapte. De aici nu veți ieși până nu vom afla ce ne interesează.

DOMNUL CEHO: Dar eu sunt un om care nu a facut nimic..

DOMNUL DIMITOV: Revenind la ora 9 fix. Ce făceați în apartament la ora 9 fix?

DOMMNUL CEHO: Nu mai știu exact, domnule… Și am o vârstă. Am 42 de ani. Și deși nu e nu știu ce, mă simt totuși atât de bătrân și învechit. Astfel de amănunte îmi scapă…

DOMNUL DIMITOV: Sunteți amuzant,domnule, cu vârsta dumneavoastră. Când azi noapte la ora 9 fix erați în plină desfășurare a actului dumneavoastră care se ridica împotriva statului nostru totalitar! Lăsați jocurile astea pentru prelegerile stupide și de 2 bani.

DOMNUL CEHO *(ofensat)*: Domnule, dar dumneavoastră nu știți că jignirea nu este permisă în statul nostru totalitar? Jignirea unui om de o anumită vârstă. În statul meu totalitar se respectă vârsta, domnule, iar dumneavoastră sunteți în afara lui, pentrucă nu respectați memoria unui om bătrân de 42 de ani! *(cu încredere)* Dumneavoastră sunteți vinovat de trădare a principiilor acestui stat totalitar!

DOMNUL DIMITOV *(către sine)*: Un bazacon cu o imaginație de neînlocuit. *(apropiindu-se de el tot mai mult)* Așadar… la ora 9 fix erați în apartamentul dumneavoastră. Ce făceați la ora 9 fix în apartamentul dumneavoastră?

DOMNUL CEHO (*ținându-se rezistent, cu principii*): În statul meu totalitar există lucruri care nu se spun niciodată.

DOMNUL DIMITOV: Un suspect care nu vrea să vorbească. Vom avea noi grijă și de asta. La ora 9 fix, domnule, ce făceați? Aveți timp să vă gândiți.

DOMNUL CEHO *(speriat)*: La ora 9 fix…?

DOMNUL DIMITOV: La ora 9 fix.

DOMNUL CEHO (*străduindu-se*): La ora 9 fix… nu, nu vă pot spune.

DOMNUL DIMITOV: Nu vă grăbiți.

CDOMNUL EHO: La ora 9 fix… la ora 9 fix... mă uitam pe geamul din camera de la strada mare.

DOMNUL DIMITOV: Cu ce scop, domnule?

DOMNUL CEHO: Aveam o pasiune, domnule… O pasiune de a vedea orașul noaptea. Fiecare are o pasiune…

DOMNUL IOVULESCU *(se ridică)*: Pasiunea arde pe dinăuntru și usucă pe dinafară!

GARDIANUL: E un motor de reacții!

DOMNUL CEHO: E o reacție la monotonie.

GARDIANUL: Și e roșie pentrucă se înfurie în final pe propriile reacții!

MATEI IOVULESCU: Ce pasiune!

GARDIANUL: Ciudată pasiune!

DOMNUL DIMITOV*(sec)*: Și e roșie pentrucă e o crimă. *(Domnul Iovulescu se așează, se lasă o tăcere)* Continuați, domnule. Povestiți-ne cum arăta orașul la acea oră. E o pasiune fascinantă.

DOMNUL CEHO: De ce domnule? De ce vă interesează? E o pasiune plictisitoare, vă spun din experiență…

DOMNUL DIMITOV: Cum domnule, când tocmai ați spus, că pasiunea, orice pasiune, e o reacție la monotonie? *(către sine)* Contrazicerea se întâmplă deseori unui suspect care intră în panică.

DOMNUL CEHO *(încurcat)*: Nu, domnule, nu am zis chiar așa… mă refeream în alt sens... Există mai multe înțelesuri ale monotoniei și ale pasiunii… E o semantică complexă, domnule. Există monotonii pasionale și pasiuni monotone…

DOMNUL DIMITOV: Continuați…

DOMNUL CEHO *(ținându-se din nou rezistent)*: Atât domnule, mi-e interzis să vorbesc despre propriile pasiuni. Am facut un pact cu mine însumi.

DOMNUL DIMITOV: Acum nu vă mai e interzis. Vorbiți, altfel vom recurge la alte metode.

DOMNUL CEHO: Ce vreți să spuneți? Trebuie să fie o greșală!

(Domnul Dimitov vine spre el și îl întoarce, smucindu-l, cu fața sub reflector.)

DOMNUL DIMITOV *(sever, pe un ton ridicat):* Descrieți totul! Cum arăta orașul la ora 9 fix? Era în lumini? Nu era? Cum arătau străzile? Erau murdare? Curate? Dacă tot aveți o pasiune, ar trebui să știți să o relatați cu ardoare, să insistați, iar noi să vă oprim că ne ajunge. Vorbiți! Vă rog, vorbiți pasional! Ați înțeles? Vorbiți!

DOMNUL CEHO *(speriat, timid)*: Azi noapte, la ora 9 fix se vedeau…

DOMNUL DIMITOV: Nu! Mai cu pasiune!

DOMNUL CEHO *(încercând)*: Se vedeau..

DOMNUL DIMITOV: Nu! *(îl strânge)* Cu mai multă pasiune!

DOMNUL CEHO *(cu ceva pasiune)*: Azi noapte la ora 9 fix se vedeau…

DOMNUL DIMITOV: Așa! Vorbiți!

DOMNUL CEHO *(la fel)*: Se vedeau mașinile…

DOMNUL DIMITOV: Puneți pasiune în fiecare cuvânt! Vorbiți!

DOMNUL CEHO (*mai cu pasiune*): Mașinile erau în viteză!

DOMNULDIMITOV: Ce dataliu pasional:viteza!

DOMNUL CEHO *(pasional)*: Semafoarele încă funcționau, luminile încă luminau..

DOMNUL DIMITOV: Da, da, luminau! Și mai repetați acum încă odată!

DOMNUL CEHO *(și mai pasional)*: Azi noapte la ora 9 fix, semafoarele funcționau, mașinile mergeau, luminile încă luminau!

DOMNUL DIMITOV: Aceasta este pasiunea! Nu-i așa că nu mai e monotonă? *(îl lasă)*

DOMNUL CEHO: Domnule, nu faceți din pasiunea mea ceva extraordinar… Sunt altele și mai și. Sunt unii pasionați de colectare. Colectori de timbre, de bani, de obiecte antice… acolo aveți ce discuta. Unde vreți să ajungeți? Nu vreau să ajungeți unde nu trebuie…

DOMNUL DIMITOV: Vom ajunge exact unde trebuie. Continuați.

DOMNUL CEHO *(mecanic, crispat)*: Semafoarele funcționau, mașinile mergeau, luminile luminau, vecinii erau vecini, blocurile erau blocuri, trotuarele erau luuungi…

DOMNUL IOVULESCU : Dar clopotul bisericii centrale se auzea?

DOMNUL CEHO *(după un scurt timp de tăcere)*: Nu-mi amintesc să se fi auzit ceva la ora 9 fix.

DOMNUL IOVULESCU: Înseamnă că, clopotul emitea sunete mute.

DOMNUL DIMITOV: De aceea el nu s-a auzit bătând la ora 9 fix. Și tot de aceea el nu a fost menționat nicăieri.

GARDIANUL *(după un alt moment de tăcere)*: O întrerupere urgentă! Domnule interogator, domnule redactor, domnule arestat... Dar parcul înzăpezit? E imposibil să nu se fi văzut și parcul înzăpezit la ora 9 fix!

DOMNUL CEHO: Nu-mi amintesc de nici un parc înzăpezit.

DOMNUL IOVULESCU: Eu nu-mi amintesc de el nici înainte de ora 9 fix, nici după ora 9 fix.

DOMNUL DIMITOV: Continuați, domnule.

DOMNUL CEHO: Nu era nici un parc înzăpezit.

DOMNUL DIMITOV: Continuați.

DOMNUL CEHO: Altceva,ce?

DOMNUL DIMITOV: Ce altceva, domnule?

DOMNUL CEHO *(străduindu-se)*: În afară de mașini… semafoare, lumini, trotuare… erau trecătorii.

DOMNUL DIMITOV *(accentuând)*: Trecătorii de la ora 9 fix.

DOMNUL CEHO: Domnule, dar de unde vreți să știu eu ce e cu trecătorii? Numai ei pot știi ce e cu ei… Ei sunt o mulțime amorfă… fără formă, o mulțime, cine știe ce mulțime...

GARDIANUL: Trecătorii sunt niște anonimi. Cine i-ar mai putea găsi acum?

DOMNUL DIMITOV: Trecătorii au fost observați de 358 de informatori.

DOMNUL IOVULESCU: Deci nu mai pot fi anonimi, au fost remarcați de prea mulți.

DOMNUL CEHO: Domnule… unde vreți să ajungeți? Nu înțeleg de ce pasiunea mea stârnește atâta curiozitate din partea poliției secrete și a securității naționale… Și fiind vorba de securitatea națională, domnule, poate nu știți, deși ar trebui să știți… *(impozant)* că eu sunt un securist. Da**.** Un securist, în sensul pur al cuvântului. Eu cred într-o securitatea a națiunii și astfel sunt membru al Securității Naționale.

DOMNUL DIMITOV: Tot individul e. Toți vrem să ne simțim în siguranță. Și așa a ajuns o chestie de interes național. Voi fi deschis.

DOMNUL CEHO: Nu, nu… Să vorbim despre istoria națională! E un subiect perfect pentru o conferință… sunt aspecte de dovedit în acest domeniu, zone în care nu a pătruns mintea istoricului deocamdată, zone care leagă statul de univers și universul de pământul statului, zone și concepte...

DOMNUL DIMITOV: Domnule, încheiați cu zonele.

DOMNUL CEHO: Există unele zone, punct. Dar în orice caz, în orice caz… Of, nu mă pot decupla așa ușor, e o teză atât de vastă, de incomensurabilă, e de o adâncime…

DOMNUL DIMITOV *(ferm)*: Eu țin să fiu deschis, domnule.

DOMNUL CEHO: Eu pot să mai aștept…

DOMNUL DIMITOV: Vă rog să vă adunați. *(către sine)* Acest suspect devine din ce în ce mai suspect. Să înțeleg că bănuiți despre ce vorba…

DOMNUL CEHO: Domnule, eu nu am nici cea mai vagă idee despre ce e vorba!

DOMNUL DIMITOV: Dumneavoastră sunteți un individ suspect. Iar suspect fiind, sunteți un pericol, o amenințare! Dar un pericol închis și pus în lanțuri e un pericol controlat.

DOMNUL CEHO: Nu, nu, nu! Refuz să cred că sunt pericol!

GARDIANUL: Nu am văzut pe cineva mai pericol ca individul ăsta!

DOMNUL DIMITOV *(după un moment de suspans, în care i se aud doar pașii)*: Cine sunt, domnule, persoanele cu care v-ați întâlnit azi noapte la ora 9 fix?

DOMNUL CEHO: Domnule, e o întrebare…? Pentru că nu înțeleg întrebarea...

DOMNUL DIMITOV: Ați fost văzut de informatorii noștrii azi noapte la ora 9 fix având legături contra statului nostru totalitar. Persoanele de legătură provin tehnic din trecătorii de care ați amintit. Se știe mai multe decât ați crede. Ce s-a văzut, s-a văzut, nu se mai poate contesta. Trei persoane îmbrăcate în galben vă sunt cunoscute?

DOMNUL CEHO (speriat): Nu..

DOMNUL DIMITOV: Toate cu pălăriile negre de același fel. În fine, totdeauna am detestat pălăriile.

DOMNUL IOVULESCU: Mie mi-au plăcut tot timpul…

DOMNUL DIMITOV: Pălăriile acoperă laturi importante ale capului. Fruntea, urechile, părul. O parte, depinde. Și în plus crează confuzie. Când își dă jos pălăria, brusc îți dai seama că are o frunte turtită deși sub pălărie ea pare lată sau una prea lată, deși e îngustă, sau urechile ca de iepuri. Poliția secretă le detestă pentrucă sub ele se ascund personalitățile dubioase.

DOMNUL CEHO: Dumneavoastră nu înțelegeti de ce se poartă pălăriile. Pălăria e ca o fantezie, domnule. E o proprietate, dacă vreți, a suprafeței capilare… de diferite arhitecturi, forme și dimensiuni. Probabil că protejează împotriva realității înconjurătoare.. *(întrerupt)*

DOMNUL DIMITO: Cine sunt, domnule, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO: Nu cunosc nici o persoană îmbrăcată în galben și cu pălăria neagră..

DOMNUL DIMTOV: Cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre, domnule? *(domnul Ceho respiră din ce în ce mai accentuat, domnul Dimitov face pași tot mai apăsați)* Cine sunt, domnule, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO: Domnule, nu acestea sunt adevăratele pasiuni ale vieții mele. Ci lucrurile esențiale, ideile dincolo de margine, năzuințele din străfunduri, gândirea analitică... Vedeți? Eu sunt un om care nu ar trebui să mă aflu aici. Nu e în topicul discuțiilor mele…

DOMNUL DIMTIOV: Domnule, dumneavoastră nu vă puteți opri din tâmpeniile astea interminabile?

DOMNUL CEHO: Am terminat tot ce am avut de spus. Cred că e momentul să mi se dea drumul.

DOMNUL DIMITOV: Dacă nu colaborați nu puteți pleca nicăieri. Mă înțelegeți? Acest interogatoriu nu se va termina decât când vom afla cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre. E o convenție.

DOMNUL CEHO *(dramatizând)*: Nu, nu… e o ficțiune. Eu nu sunt aici… Sunt la conferințe. Dar ce e cu cușca asta? De ce se notează tot? *(după un timp)* Nu cunosc nici o persoană îmbrăcată în galben și cu pălărie neagră. Dar sigur alții ar știi. Alții care acum se bucură că m-ați închis pe mine… Pentrucă ei sunt adevărații suspecți…

GARDIANUL *(deranjat)*: Domnule, credeți că e un joc că dumneavoastră vă aflați aici, în această încăpere? Da? Nu? Ce credeți?

DOMNUL CEHO *(la fel)*: Cred că e o farsă…

GARDIANUL: Da? O farsă? De care fel? Da? Ba da… (*dramatizând*) E o farsă pentrucă nimeni nu știe de parcul înzăpezit. Că el trebuie să fi existat, ieri seara, la ora 9 fix. Eu ador parcurile înzăpezite pentrucă ele sunt încărcate de zăpadă și fiind atât de încărcate de zăpadă, plosnesc de zăpadă... sunt un cutremur de zăpezi, dommule...

DOMNUL IOVULESCU *(trăind aceeași stare)*: Aveți o fire poetică, pe undeva.

GARDIANUL *(revenindu-și)*: Eu sunt doar un gardian, domnule. Dar cândva am fost poet. Dar nu contează… Ce contează sunt parcurile înzăpezite care nu au fost menționate nicăieri deși ele eu existat azi noapte la ora 9 fix.

DOMNUL DIMITOV *(pe un ton sec)*: Parcul înzăpezit, în statul nostru totalitar, nu reprezintă nimic.

DOMNUL IOVULESCU: Domnule Dimitov, vă pricepeți, domnule… rimează și face sens.

DOMNUL DIMITOV: Da, vă rog… mi-am dorit toată viața ca într-o zi să ajung și eu poet. Poate această aspirație înaltă, mai iese uneori din matca sa, în mod deosebit când mă aflu în această cameră, cu acest tavan… *(toți își ațintesc privirea pe tavan, prinși în vrajă)* Tavan de proporții gigantice și e negru, iar în mijlocul lui, paloarea luminii vibrânde, care se împrăștie pe fețele noastre împroșcând bezna de pe ziduri și țipând a adevăr!

DOMNUL IOVULESCU: Domnule, dar aceasta e iarăși o poezie.

DOMNUL DIMITOV *(stăpânit)*: Dar m-am făcut interogator. Din poet interogator.

DOMNUL IOVULESCU: Mare păcat!

DOMNUL DIMITOV: În fine, e o poveste lungă...

GARDIANUL: Dar aș vrea să o aud, domnule, având în vedere că am avut cândva același vis.

DOMNUL DIMITOV: Nu, domnule, e prea lungă…

GARDIANUL: Atunci scurtați-o… Jocul de cuvinte vă stă în fire.

DOMNUL DIMITOV: Ei bine, dacă sunteți curioși, varianta scurtă e că eu, eu… domnul Andrei Dimitov, am vrut să fiu poet, dar m-am făcut interogator. Sfârșit.

DOMNUL IOVULESCU: Aveți o istorie atât de clară, domnule!

DOMNUL DIMITOV: Așa am făcut-o eu să fie, dar în spate e o istorie totuși.

DOMNUL IOVULESCU: În spatele unei istorii e o altă istorie!

DOMNUL DIMITOV: Sunteți profund, domnule.

DOMNUL IOVULESCU: Și eu am vrut s-ajung poet. Însă toate la vremea lor.

DOMNUL CEHO: Domnule și eu am vrut să fiu poet, nu v-ați dat seama până acum? Toate conferințele de care vă spuneam sunt aspirații adevărate, poetice. Sunt singurele mele aspirații.

DOMNUL DIMITOV: Dumneavoastră sunteți împotriva statului nostru totalitar!

DOMNUL CEHO: Nu! Eu am gânduri pentru statul nostru totalitar, dar nu le-am așezat încă pe hârtie.

DOMNUL DIMITOV: De ce?

DOMNUL CEHO: Din lipsă de inspirație domnule... Nu am găsit încă acele cuvinte, acele fraze care să exprime cît de mare și puternic este statul nostru totalitar. *(încercând)* E ca o stea pe cer… nicidecum! E ca o lună în noapte… nici atât. E ca-ca..ca... Cum să explic? *(se ridică ca un gest patriotic)* Eu iubesc statul nostru totalitar!

DOMNUL IOVULESCU *(țâșnind în același asentiment)*: Eu sunt pătimaș după statul totalitar!

GARDIANUL *(la fel)*: Eu sunt obsedat după statul totalitar!

DOMNUL DIMITOV *(sec)*: Să ne păstrăm echilibrul. *(domnul Iovulescu se așează încet, se lasă un moment de tăcere)*

GARDIANUL: O întrerupere urgentă! Domnule interogator, domnule redactor, domnule arestat, pentrucă eu cred în adevăr și vreau să se afle adevărul, parcul înzăpezit, ieri seara, la ora 9 fix, exista deși nu a fost menționat. Sunt două lucruri diferite. Iar în ce privește clopotul bisericii centrale… ori sunetul era mut, ori populația era surdă la acea oră.

DOMNUL IOVULESCU: Dar nu era oarbă. Ea a văzut totul!

DOMNUL CEHO: Ce, ce a văzut? Adică populația toată? Poate nu a văzut bine…

DOMNUL DIMITOV: Ce vreți să spuneți?

DOMNUL CEHO: Că nu înțeleg nimic din tot!

DOMNUL DIMITOV: Cine sunt, domnule cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO: Nu vă pot spune cine sunt.

DOMNUL DIMITOV: Bine domnule. Cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO *(respirând din ce în ce mai greu)* : Nu vă pot spune cine sunt..

DOMNUL DIMITOV: 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre. O întâlnire secretă.

DOMNUL IOVULESCU: O întâlnire?

DOMNUL DIMITOV: O întâlnire secretă cu discuții secrete în care s-a conceput un plan secret.

GARDIANUL: În statul nostru totalitar, un plan secret de care să nu știe nimeni, pe care să nu-l poată bănui nimeni? Un plan făcut pe la spate?

DOMNUL DIMITOV: Un plan secret la care participă 3 persoane secrete. Poliția secretă însă, nu se lasă, ea debitează o acțiune secretă de investigare secretă a cazului secret.

DOMNUL CEHO *(încercând să-și stăpânească nervii)*: Domnule, acest cuvânt "secret" mă scoate din sărite!

DOMNUL DIMITOV: Secretul? Sau poliția secretă?

DOMNUL CEHO *(punându-și mâna la creștet)*: Terminați, terminați!

DOMNUL DIMITOV: Sau planul secret? Sau cele 3 persoane secrete?

DOMNUL IOVULESCU: Domnule, câte secrete, abea aștept să le aflăm pe toate!

DOMNUL DIMITOV: Secretul e în fond o chestie banală. Niște cuvinte. O legătura. Nimic mai mult. Ce le face secrete e doar faptul că nu sunt permise a fi rostite.

GARDIANUL: Deocamdată am eu un secret pe care vi l-aș putea spune. Într-o zi, o individă gentilă mi-a spus că mă iubește. A spus să nu mai spun la nimeni.

DOMNUL IOVULESCU: Domnule, așa ceva nu auzi în fiecare zi, așa ceva nu poate fi o banalitate. E ceva magic!

GARDIANUL: Și dacă mi-a mai spus de mai multe ori același lucru?

DOMNUL IOVULESCU: E o triplă, cvatriplă magie, domnule!

GARDIANUL: Formidabil, domnule!

DOMNUL CEHO: Aș putea să vă spun și eu un secret?

DOMNUL IOVULESCU: Spuneți, domnule, mie-mi plac secretele!

DOMNUL CEHO: Fiind la o conferință despre destinul omului în univers…

DOMNUL DIMITOV: Acest bazacon este bazaconul total.

DOMNUL IOVULESCU: Domnule, dar dumneavoastră nu țineți niciodată și alte conferințe de alt gen?

DOMNUL CEHO: Domnule, aceasta temă a destinului omului în univers, e o temă de o amploare care nu poate fi cuprinsă… e o temă atât de vastă, conține dileme care nu se pot consuma într-o singură conferință. Necesită conferințe după conferințe. Și iarăși conferințe… și tot nu se poate consuma...

DOMNUL DIMITOV : Domnule Ceho, sunteți vinovat de trădare a statului nostru totalitar!

DOMNUL CEHO: Nu se poate, eu sunt dăruit statului nostru totalitar!

DOMNUL DIMITOV: Atunci cine sunt cele trei persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre? *(își aprinde o țigară)*

GARDIANUL: Domnule, îmi pare rău, dar nu aveți voie să fumați… În această încăpere fumatul este interzis. Vă rog să mă iertați... Și face rău și la sănătate, asta v-o spun așa, fără să fiu obligat să v-o spun…

DOMNUL DIMITOV : Bine domnule. Dar eu sunt un om stresat.

GARDIANUL *(învârtind în continuu pistolul, pentru prima oară ieșind în evidență cu acest gest)*: Și eu sunt un om stresat. Mă iertați, mă iertați, doar o întrerupere, continuați…

DOMNUL CEHO *(convins)*: Eu sunt un om nevinovat!

DOMNUL DIMITOV: Vinovat!

DOMNUL CEHO *(tremurat)*: Nevinovat, domnule… Uitați-vă la mine, un om prin conferințe tot timpul. Nu aș avea timp, drept vorbind, de aceste lucruri înfiorătoare pe care mi le spuneți cu așa seninătate. *(dramatizând)* Încep să îmi tot repet, cum că eu, sunt un actor într-o farsă…

DOMNUL DIMITOV *(își iese din fire)*: PÂ-NĂ A-I-CI!! (*apoi dintr-o dată la fel de calm*) Cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO: Nu vă pot spune cine sunt..

DOMNUL DIMITOV *(îi dă una peste cap, apoi își aranjează costumul, cravata, revine din nou calm)* Cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO: Nu, nu, nu…

DOMNUL DIMITOV: Domnule, dumneavoastră ne luați în râs, domnule?

DOMNUL CEHO: Nu, nu, nnu.. nuu…

DOMNUL DIMITOV: Vă spun eu, dumneavoastră veți colabora.

DOMNUL CEHO *(tremurat, ținându-se cu principii)*: Nnu, nu! Eu nu voi colabora pentru că eu nu sunt colaborist. Eu cred în individ luat separat… Eu cu minne, tu cu tine, el cu ell... Deci eu nu voi colabora…

DOMNUL DIMITOV: Dumneavoastră veți colabora și ne veți spune cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre.

DOMNUL CEHO *(ținându-se rezistent)*: Asta nnu va avea loc, pentrucă eu nu nu voi colabora… Nu, nu, nu voi colabora. *(ia o poziție de ignorare a situației, ca un protest, întorcându-și fața de la domnul Dimitov, cu fața spre sală, rămânând nemișcat în această poziție)*

SCENA 2

DOMNUL DIMITOV *(face câțiva pași și se întoace deasemena, cu fața spre sală)* Odată, mergând spre casă cu mașina am văzut un cetățean ciudat. Avea o figură ciudată și era îmbrăcat ciudat. Ținea în mână o servietă ciudată și se uita foarte ciudat la ceilalți cetățeni. Cetățeanul ciudat intră într-o mașină ciudată și urmează un traseu la fel de ciudat. L-am urmărit din inerția meseriei mele pe domnul ciudat, până ce mi-am dat seama că m-a dus într-un loc ciudat. Intenționat m-a dus în locul ciudat, pentru că știa că-l voi vedea, știa că-l voi urmări... Faptul că știa a fost cel mai ciudat lucru. *(și revine la masă)*

GARDIANUL: Domnule, acum înțeleg de ce fumați. Aveți și dumneavoastră tulburările dumneavoastră..

DOMNUL DIMITOV: Fumul de țigară e ca un mod de evadare. Se întinde, se pierde, dispare precum un gând stresant. Dar gândul stresant nu dispare. Fumul, da.

DOMNUL IOVULESCU: E bine că priviți la partea pozitivă.

DOMNUL DIMITOV: Dumneavoastră nu fumați?

DOMNUL IOVULESCU: Nu. M-am născut cu o predispoziție spre relaxare în orice împrejurare.

DOMNUL DIMITOV: Un bagaj genetic de invidiat.

DOMNUL IOVULESCU (*devenind afectat*): Dar uneori, uneori… simt și eu că nu mai rezist.

DOMNUL DIMITOV: Si cum vă relaxați atunci, domnule?

DOMNUL IOVULESCU: Eu mă refugiez în muncă. Mă pun la mașina de scris, cum e aceasta și bat, bat în continuu fără să mă opresc… și așa am uitat pentru ce m-am stresat.

DOMNUL DIMITOV *(forțându-se să-și stăpânească nervozitatea)*: Domnule, nu vă supărați pe mine, dar aceast tip de relaxare, acestă metodă cu bătutul la mașină, în continuu, fără oprire… e mai stresant decât stresul în sine…

DOMNUL IOVULESCU: Domnule, vă văd mișcat…

DOMNUL DIMITOV: Stresat, da. *(își stinge țigara în masă și mai ia în grabă alta)*

DOMNUL IOVULESCU: Nu trebuie…

ANDREI DIMITOV: Ba da. *(apoi scote din buzunar un ceas și se uită la el)* Se apropie de ora 10.

(Tăcere.Ceasul domnului Dimitov ticăie din ce în ce mai tare.)

DOMNUL IOVULESU *(se agită)*: Domnule, ceasul dumneavoastră începe să mă deranjeze.

DOMNUL DIMITOV: Ce-i drept, întotdeauna m-a enervat ceasul ăsta de buzunar, dar l-am primit de la o femeie de care m-am și îndrăgostit pe loc. În fine, o să-l bag înapoi în buzunar. *(nu se mai aude nimic, tăcere)* Revenind la întâmplarea ciudată…

DOMNUL IOVULESCU: Nu, vă rog, e prea ciudată!

DOMNUL DIMITOV: Bine, să uităm de ea atunci. Dar odată mi s-a întâmplat ceva fără sens. Mergeam pe stradă regulat, mă plimbam, regulat. Deodată văd un cuplu care umblă în pas grăbit și fără nici un sens. Din intersecție au luat-o la dreapta, apoi din nou la dreapta, apoi au trecut de următoarea stradă, apoi și de cealaltă, au ajuns în strada principală, au tot mers pe strada principală îndreptându-se vertiginos spre o fundătură. Ajunși în fața fundăturii au stau nemișcați în fața ei timp îndelungat, privind în continuu aceași fundătura. Din inerția meseriei mele i-am urmărit și din aceeași inerție m-am plictisit. Trecuseră deja 5 ore. 5 ore de nonsens! Și apoi s-a întâmplat culmea nonsensului: cuplul pică brusc în fața fundăturii. Nu am suportat scena unui asemenea nonsens, așa că m-am întors, regulat, spre intersecția de unde am pornit.

DOMNUL IOVULESCU: Ce întâmplare, domnule! Nu înțeleg totuși care e faza?! Că acel cuplu umbla fără sens sau că dumneavoastră umblați regulat?

DOMNUL DIMITOV: Nu aş putea spune. În orice caz, am nevoie de un ceas.

DOMNUL IOVULESCU *(scoate din haină un ceas)* Poftiți! E un ceas de mână. Acesta nu face zgomot. Să vă spun cum l-am achiziționat. Eram acasă în sufragerie și mă îndreptam spre bucătărie. Ca să ajung în bucătărie trebuie să trec 3 holuri. În primul hol văd pe jos un ac de

ceasornic. Mă uit atent, e acul acela gros domnule, care indică ora. În al doilea hol văd un alt ac de ceasornic. Mă uit atent, e minutarul. Iar în al treilea hol un alt ac de ceasornic. Și iarăși mă uit atent și văd că e secundarul! Mi-am dat seama rapid. Aceste elemente compun un ceas. Iar acum, uitați, acesta este ceasul *(îl pune pe masă)*!

DOMNUL DIMITOV: Aceasta ar putea fi istoria ceasului.

DOMNUL IOVULESCU: Ar trebui să o redactez într-o zi!

DOMNUL DIMITOV: Nu, domnule. Ce risipă! Mai bine păstrați-o doar pentru dumneavoastră. Nu cred că în afară de dumneavoastră mai e cineva interesat.

DOMNUL IOVULESCU *(după un timp)*: Domnule, acum e ora 10 și 20 de minute.

DOMNUL DIMITOV: Ce rapid trece timpul! Sigur l-ați asamblat bine?

DOMNUL IOVULESCU: Nu pot fi sigur. E o vreme de atunci.

DOMNUL DIMITOV *(scoate ceasul său din buzunar)*: Ceasul nu mai sună deloc. Auziți? Nu mai ticăie!

DOMNUL IOVULESCU: Cred că ceasul dumneavoastră a fost doar stricat pe moment.

DOMNUL DIMITOV *(privind la ceasul de pe masă al domnului Iovulescu)*: Ceasul dumneavoastră e prea mic. Nu aș putea știi ora cu el…

DOMNUL IOVULESCU: Dumneavoastră aveți nevoie de niște ochelari! *(scoate din servieta sa niște ocheari mari, cu rame groase negre, aburiți de tot)* Vai, domnule! Iarăși s-au aburit așa de repede! Sunt sensibili la tensiunea camerei.

DOMNUL DIMITOV *(își pune ochelarii)*: Aveți dreptate. Sunt aburiți de tot. *(după un moment, uitându-se la domnul Ceho)* Domnul Ceho refuză să coopereze. Și-a închis gura, și-a blocat corpul, ca să ignore realitatea. E o formă de rezistență tipică unui suspect. *(își dă jos ochelarii)* Poftiți ochelarii. Mă obosesc.

SCENA 3

DOMNUL CEHO *(mecanic)*: Nu vă pot spune cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre.

DOMNUL DIMITOV: Avem timp suficient. Vom afla chiar și detaliile. Acest interogatoriu nu se va termina decât când vom afla cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre. E o convenție.

GARDIANUL: În statul nostru totalitar, convenția se respectă total!

DOMNUL CEHO *(se întoarce cu fața spre domnul Dimitov, frenetic)*: Ce e cu acest timp nelimitat? Ce urmează? Voi rămâne aici pentru totdeauna? Nu se poate, domnule!

DOMNUL DIMITOV: Vreți să ne spuneți cine sunt cele 3 persoane sau preferați să nu ne spuneți?

DOMNUL CEHO: Eu prefer mai bine o conferință… despre subiecte existențiale decât acest subiect la care sunt cu totul pe lângă. *(enervat)* Și nu mai îmi spuneți că e o bazaconie pentru că nu vă cred!

GARDIANUL *(îl mângâie ca pe un copil)*: Calmați-vă, domnule, vă rog, calmați-vă...

DOMNUL CEHO *(se lasă, neputincios)*: Nu pot, domnule… Nu pot!

GARDIANUL: Calmați-vă și spuneți-ne cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre. Și nu vă mai gândiți la conferințe; concentrați-vă… concentrați-vă…

DOMNUL DIMITOV : Domnule Ceho, cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO (*după un moment*): Domnule, aș vrea să vă pun și eu o întrebare…

DOMNUL DIMITOV: Spuneți, domnule.

DOMNUL CEHO: De ce mă aflu aici în acest loc lângă acest gardian insolit?

DOMNUL DIMITOV: Dumneavoastră credeți că e o întâmplare că vă aflați aici, în acest loc?

DOMNUL CEHO: Tind să cred că da…

DOMNUL DIMITOV: Dumneavoastră credeți că noi ne pierdem timpul?

DOMNUL CEHO: Cred că da. Cu mine, da…

DOMNUL DIMITOV: Dumneavoastră credeți că informatorii noștri nu au văzut bine ce au văzut azi noapte și nu declarat bine ce au declarat azi dimineață?

DOMNUL CEHO: Nu vreau să demonstrez că informatorii nu văd bine, domnule. Vreau să aflu ce va fi cu mine.

DOMNULI DIMITOV: Ce va fi nu se poate comunica în momentul de față.

DOMNUL CEHO *(dramatizând)*: Ce instabilă e viața! Destinul omului în univers e instabil. Și dacă e instabil prelegerile mele vor continua până-i vom găsi stabilitatea.

GARDIANUL:V-am spus să o sfârșiți cu prelegerile, v-am spus, nu?

DOMNUL CEHO *(supunându-se, dramatizând în continuare)*: Da, domnule, am s-o închei chiar acum, că mă enervează să mă gândesc, defapt nici nu pot să concep această dimensiune a instabilității. E ceva la care vreau să refuz să mă gândesc.
DOMNUL DIMITOV: Domnule Ceho, vă informez că a trecut o oră.
DOMNUL IOVULESCU: O oră de bazaconie.
GARDIANUL: Ce bine!

SCENA 4

DOMNUL CEHO: Domnule, o oră e de ajuns…
DOMNUL DIMITOV: Încheiem totul acum și aici dacă ne spuneți cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre.
DOMNUL CEHO: Și dacă nu?
DOMNUL DIMITOV: Dacă nu, se va întâmpla ce nu vă-nchipuiți.
DOMNUL CEHO *(alarmat)*: Și dacă da?
DOMNUL DIMTOV: Veți fi considerat decedat, domnule.
DOMNUL CEHO *(nedumerit, speriat)*: Decedat, domnule?
DOMNUL DIMITOV: Decedat încurând în sensul închiderii dosarului; se va uita de dumneavoastră și de cele 3 persoane, veți fi achitat de evenimentul de azi noapte de la ora 9 fix.
DOMNUL CEHO: Voi deceda încurând...
DOMNUL DIMITOV: Dar veți trăi și-n continuare.
DOMNUL CEHO *(înseninat)*: Și voi avea timp de toate conferințele!
GARDIANUL *(enervat la culme)*: Domnule, conferința dumneavoastră mă scoate din minți, cu tâmpenii, cu idioțenii, cu aiureli universale, cu destine ratate et-ce–te–ra!!!
DOMNUL CEHO: Domnule, domnule… vă înțeleg. Dumneavoastră, prin profilul meseriei dumneavoastră, nu vă interesează problema universală. Dumneavoastră nu sunteți interesat de nimic altceva decât să păziți această cameră, această încăpere non-stop. Înțeleg domnule, că dumneavoastră nu puteți pricepe mai mult decât acest tavan, această masă, această ușă. Dumneavoastră nu puteți vedea dincolo de cutie, domnule.
GARDIANU: Și ce e dincolo de cutie, domnule?

DOMNUL CEHO: Dincolo de cutie sunt chestii, chestiile esențiale… chestii intangibile, domnule. Dincolo de cutie nu se pune problema tavanului, a ușii și a mesei... Sunt chestii, chestii esențiale, domnule…

GARDIANU: Dar concret, domnule! Ce există dincolo de această masă, această ușă și acest tavan?

DOMNUL CEHO: Concret, domnule, e o altă încăpere cu o altă ușă, cu un alt tavan și cu o altă masă. Concret. Dar esența este dincolo… E o chestie esențială, domnule. Dar dacă nu puteți înțelege că e o chestie esențială e OK pentru mine.

GARDIANUL : Dar am impresia că încep să înțeleg ce e cu cutia, domnule. *(enervat)* E o chestie esențială!!!! Dar vă rog, vă rog.. nu mai vorbiți de conferințe. Conferința dumneavoastra se duce precum apa se duce la vale!

DOMNUL CEHO: Afirmație de cutie, domnule. Apa se duce oricum la vale, dar unde altundeva decât la vale?!

GARDIANUL: Domnule, vreți să facem teoria văilor și a apei? Să știți, poate nu știți, că visul meu superior era să fiu expert în geografie. Și pentru asta m-am documentat. Vă spun! Nu vă puneți cu geografia când e vorba cum curge apa!

DOMNUL CEHO: Pe mine nu mă interesează geografia, pe mine mă interesează chestia esențială! *(deranjat la maxim)* Munții sunt sus, dealurile sunt la mijloc, câmpiile sunt jos și asta în contextul înălțimii?!Dar unde e esența? Geografie de cutie!

GARDIANUL*(se enervează tot mai tare)*: Domnule, dacă mai aud acest cuvânt cutie, o să îmi vină să vă bat măr!

DOMNUL CEHO: Altă afirmație de cutie! Da' ce , m-ați putea bate pară? *(începe să-i fie frică, gardianul clocotește)* Domnule, stăpâniți-vă…

GARDIANUL: Dumneavoastră stăpâniți-vă că mă dezlănțui imediat!!

DOMNUL CEHO *(se sperie, încercând să-l domolească)*: Domnule, înțeleg că nu puteți pricepe mai mult decât măr... înțeleg..

GARDIANUL*(tot înroșit, enervat la culme)*: Domnule, domnule… *(îl ia de gât)* Dumneavoastră sunteți întruchiparea cutiei!!!!!

DOMNUL CEHO *(speriat, se domolește)*: Domnule, eu nu am vrut să supăr pe nimeni cu chestiunile esențiale ale acestei lumi...

GARDIANUL: Atunci cum rezolvăm problema cutiei?

DOMNUL CEHO *(fâstâcit, speriat)*: Cutia .. există... și geografia e bună... și de ceea ce este nevoie este de geografie și de geografi..

GARDIANUL: Sunteți sigur sau ezitați?

DOMNUL CEHO: Ezit...

GARDIANUL *(îl lasă)*: Nu-i nimic, o să vedeți că eu am dreptate când o să escaladați un munte.

DOMNUL CEHO: Eu o să fiu la conferințe unde se discută chestii esențiale nu la escaladat munți.

GARDIANUL *(încercând să se stăpânească din nou)*: Domnule, după cum văd eu lucrurile.. vă mai spun un singur lucru, făcând apel la cunoștințele mele de geologie; dumneavoastră sunteți un tip tare sedentar. Și sedimentele când se adună... Se îngroașă treaba!

DOMNUL CEHO: Aveți un potențial teribil, domnule, de a vorbi în termeni de cutie; clar că dacă se adună se îngroașă, doar nu se subțiază?!

GARDIANUL *(străduindu-se să nu izbucnească)*: Domnule..

DOMNUL DIMITOV *(calm, rece)*: Cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre? *(după un timp de tăcere, domnul Ceho începe să respire din ce în ce mai greu, mișcându-și capul în semn că se gândește, încearcă să scoată un cuvânt, să spună, nu spune, se reține, mai mișcă încă odată capul)* Așa domnule, gândiți…gândiți… gândiți. Gândiți înainte. *(domnul Ceho repetă aceleași gesturi)*

GARDIANUL (*pierzându-și răbdarea):* Domnule, da' gândiți odată!

DOMNUL CEHO : M-am gândit… și nu vă pot spune cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre.

DOMNUL DIMITOV (*același calm*): Mai avem timp, domnule.

(Dommul Dimitov se ridică, face câțiva pași, se întoarce cu spatele rămânând drept, nemișcat, apoi își aprinde o țigară și stă cu ea în mână. Domnul Iovulescu, cu ochii în mașina de scris, bate în continuu. Se lasă o tăcere.

SCENA 5

(La un moment dat, pe hol, un grup de gardieni aleargă încoce și încolo, în ture. De fiecare dată când ajung la un capăt dau toți cu capul de zid, repetând această scenă de mai multe ori. Domnul Dimitov în continuare același. Domnul Iovulescu scrie absorbit la mașină, oprindu-se din în când ca și cum s-ar gândi la ce scrie.)

DOMNUL CEHO: Domnule, de ce aleargă gardienii pe coridoare bezmetici și anapoda? (*tăcere*) Domnule, încotro aleargă gardienii? *(tăcere)*

GARDIANUL: Domnule, fumul de țigară, domnule…mă iertați, mă iertați…

DOMNUL CEHO: Domnule, aleargă gardienii pe coridoare și nimeni nu le-a comandat să alerge!

(Gardianul insolit iese urmând gardienilor.)

DOMNUL CEHO: Domnule, de ce gardianul insolit s-a alăturat gardienilor într-o fugă inexplicabilă?

DOMNUL IOVULESCU: Gardianul insolit face lucruri insolite, domnule.

DOMNUL CEHO: M-ați lămurit, domnule! Acum înțeleg de ce gardianul insolit o ia pe un traseu insolit instantaneu. La mijloc se află, insolitul. Acest "insolit" determină un gardian să fie insolit, iar gardianul insolit e determinat să facă lucruri insolite. Fuga gardianului e o fugă insolită, domnule.

DOMNUL IOVULESCU *(cu ochii în mașina de scris, același)*: Fuga e un aspect pasager, ordinea e durabilă.

DOMNUL CEHO: Și dacă e pasageră atunci va înceta.

DOMNUL IOVULESCU *(același)*: Se va opri instant.

DOMNUL CEHO: Și pe urmă ce va fi?

DOMNUL IOVULESCU *(același)*: Se va restabili ordinea, domnule.

DOMNUL CEHO: Iar gardianul insolit va reveni, desigur, la poziția sa inițială și insolită.

(După un timp gardianul revine, luând aceași poziție, automat.)

GARDIANUL: Fumul, domnule, fumul de țigară…

(Domnul Dimitov dintr-odată se-ntoarce, stingând țigara în masă.)

SCENA 6

DOMNUL DIMITOV *(spre domnul Ceho)*: Cine sunt, domnule, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO: Nu, nu pot coopera! Nu pot! Nu vă pot spune cine sunt!

DOMNUL DIMITOV *(se apropie tot mai mult de el)*: Cine sunt, domnule cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO: Domnule, e iarăși o întrebare ca cea anterioară?

DOMNUL DIMITOV: Exact aceiași. Răspundeți și nu mai ocoliți.

DOMNUL CEHO: Nu pot, domnule..

DOMNUL DIMITOV: Știți ce domnule?

DOMNUL CEHO: Ce?

DOMNUL DIMITOV: Veți putea!

DOMNUL CEHO: În nici un caz!

DOMNUL DIMITOV: Într-un stat totalitar cu mijloacele sale totalitare, suspectul se deconspiră singur. Vreți să auziți declarațiile?

DOMNUL CEHO: Nu! Da! Nu! Da, vreau să știu ce s-a consemnat. Defapt nu! Nu vreau să fiu influențat de nimic. Dar ce s-a consemnat? Da, citiți-le domnule, nu mi-e frică de nimic! *(domnul Dimitov scoate un teanc mare de hârtii)* Câte? *(din ce în ce mai tensionat)*Nu, nnu vă cred…

DOMNUL DIMITOV (*face câțiva pași, apoi se apropie brusc de domnul Ceho, schimbându-și tonul, aspru, instransigent)*: Ochii vi se încordează!

DOMNUL CEHO: Nnu, nu vă cred!

DOMNUL DIMITOV: Ba da, ba da! Venele se umflă! Mâinile tremură! Orbitele se dilată!

DOMNUL CEHO *(umflat, tremurat, dilatat, paralizat)*: Nu, domnule, eu sunt într-o pace înterioară iar dumneavoastră nu vedeți bine…

DOMNUL DIMITOV: Capul vă zvuiește, iar inima vă bate într-un hal fără de hal! Ascultați-o, ascultați-o cum bate!

DOMNUL CEHO *(într-un hal fără de hal)*: Ea bate pentru conferințe și prelegeri existențiale, domnule…

DOMNUL DIMITOV *(se oprește, se întoarce, își aranjează costumul, încercând să pară calm, către sine)* Acest individ mă calcă pe nervi.

GARDIANUL: Domnule, nu doriți o țigară?

DOMNUL DIMITOV: Nu. M-am lăsat.

GARDIANUL: E bine, domnule. Dealtfel fumatul este interzis în această încăpere. Acum sunteți un om adaptat.

DOMNUL DIMITOV *(către sine)*: Iar acest individ are probleme la mansardă.

GARDIANUL: Domnule, vă rog să nu vă luați de mine, da? *(își tot învârte pistolul, ca un reflex)*

DOMNUL DIMITOV: Domnule, era un gând lăuntric.

GARDIANUL: Atunci eu de ce l-am auzit?

DOMNUL DIMITOV *(către sine)*: Pentru că aveți probleme la mansardă.

GARDIANUL: Domnule, iarăși l-am auzit. Vorbiți mai încet. *(către sine)* Acest individ nu se poate controla în public.

DOMNUL DIMITOV *(se întoarce)*: Domnule, să nu credeți că nu v-am auzit. Comportați-vă ca atare. Aici este un interogatoriu. Eu sunt șeful aici, da? Și dacă aveți un pistol, nu înseamnă că sunteți cel mai tare.

GARDIANUL: Mă iertați, domnule, mă iertați… *(realizând dintr-o dată)* Dar eu am un pistol! Ha! Am și uitat! Acest individ e un tip genial! *(și continuă să își învârtă pistolul uitându-se mereu la el)*

DOMNUL DIMITOV *(se înseninează, aparte)*: Dacă stau bine să mă gândesc, aveți dreptate. Eu sunt un interogator genial. *(devine impozant)* Eu voi transmite poliției secrete identitatea celor 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre, care sunt căutate acum la această oră, dar fără reușită... Dar eu, eu am aici omul esențial care îmi va spune cine sunt și planul secret de deturnare a regimului și anihilare a statului. Și dacă stau bine să mă gândesc, în acest context, eu sunt un erou național!

DOMNUL IOVULESCU: Declarațiile, domnule!

DOMNUL DIMITOV *(se așează la masă, în fața teancului de hârtii)*: Avem timp suficient să citim toate declarațiile. *(citește răspicat, accentuat, creând suspansul)* Prima declarație:

E ora 9 fix. *(domnul Ceho tresare la cuvântul ”fix”)* Luminile sunt aprinse în tot orașul. Semafoarele încă funcționează, mașinile încă mai circulă. În întuneric se disting 3 persoane îmbrăcate în galben, cu pălăriile negre, care merg în aceeași direcție, pe același trotuar și se îndreaptă spre același bloc. În bloc la etajul 5 în fața geamului se află domnul Ceho privind în jos spre trotuar. Privirea domnului Ceho se fixează, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre se opresc brusc. Intră una dupa alta în același bloc, la un interval de un minut fiecare. Lumina din cameră se stinge. Domnul Ceho dispare. Începe să ningă, mult, dintr-o dată ca o ploaie continuă. Era o noapte de iarnă, era calmă și rece, era magică, căci ploua continuu fără întrerupere, iar luminile toate se stinseseră la un moment dat. Era ca și cum nu exista nimeni decât ploaia albă.

A doua declarație:

E ora 9 fix. Luminile sunt aprinse în tot orașul. Semafoarele încă funcționează, mașinile încă mai circulă. În întuneric se disting 3 persoane îmbrăcate în galben, cu pălăriile negre, care merg în aceeași direcție, pe același trotuar și se îndreaptă spre același bloc. În bloc la etajul 5 în fața

geamului se află domnul Ceho în fața geamului, privind în jos spre trotuar. Privirea domnului Ceho se fixează, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre se opresc brusc. Intră una dupa alta în același bloc, la un interval de un minut fiecare. Lumina din cameră se stinge. Domnul Ceho dispare. Începe să ningă, mult, dintr-o dată ca o ploaie continuă. Era o noapte de iarnă, era calmă și rece, era magică, căci ploua continuu fără întrerupere, iar luminile toate se stinseseră la un moment dat. Era ca și cum nu exista nimeni decât ploaia albă.

DOMNUL CEHO *(șocat)*: Domnule, dar e aceeași declarație.

DOMNUL DIMITOV: Informatorii noștri sunt cei care văd totul întocmai cum este.

DOMNUL IOVULESCU: Statul nostru funcționează într-un mod stupefiant, domnule!

DOMNUL CEHO *(intervenind rapid)*: Dar a treia declarație?

DOMNUL DIMITOV *(la fel)*: E ora 9 fix. Luminile sunt aprinse în tot orașul. Semafoarele încă funcționează, mașinile încă mai circulă. În întuneric se disting 3 persoane îmbrăcate în galben, cu pălăriile negre, care merg în aceeași direcție, pe același trotuar și se îndreaptă spre același bloc. În bloc la etajul 5 în fața geamului se află domnul Ceho privind în jos spre trotuar. Privirea domnului Ceho se fixează, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre se opresc brusc. Intră una dupa alta în același bloc, la un interval de un minut fiecare. Lumina din cameră se stinge. Domnul Ceho dispare. Începe să ningă, mult, dintr-o dată ca o ploaie continuă. Era o noapte de iarnă, era calmă și rece, era magică, căci ploua continuu fără întrerupere, iar luminile toate se stinseseră la un moment dat. Era ca și cum nu exista nimeni decât ploaia albă.

DOMNUL CEHO *(intervenind rapid, foarte agitat)*: Dar a patra? O să vedeți, informatorii au omis ceva, au adaugat ceva… demersul e defect... *(cu încredere)* Citiți a patra declarație! O să vedeți că totul e o farsă!...

DOMNUL DIMITOV *(la fel)*: Declarația patru! E ora 9 fix. Luminile sunt aprinse în tot orașul. Semafoarele încă funcționează, mașinile încă mai circulă. În întuneric se disting 3 persoane îmbrăcate în galben, cu pălăriile negre, care merg în aceeași direcție, pe același trotuar și se îndreaptă spre același bloc.

DOMNUL IOVULESCU: Gata! Deja și declarația 1 și 2 și 3 și 4! Sunteți un suspect în serie!

DOMNUL CEHO *(speriat*, *intervenind din nou rapid)*: Dar a cincea?

DOMNUL DIMITOV: E ora 9 fix. Luminile sunt aprinse în tot orașul. Semafoarele încă functionează, mașinile încă mai circulă. În întuneric se disting 3 persoane îmbrăcate în galben, cu pălăriile negre, care merg în aceeași direcție, pe același trotuar, în același pas.

DOMNUL IOVULESCU: Domnule, într-un stat care controlează totul aceste persoane au scăpat de sub control!

DOMNUL DIMITOV *(calm, rece)*: Cine sunt domnule, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO *(panicat, tremurat)*: Nu vă pot spune cine sunt! Și eu nu pot colabora!

GARDIANUL *(vine spre Ceho și îl mângâie pe creștet)*: Domnule, calmați-vă, domnule, vă rog calmați-vă… Poate informatorii au indus în eroare poliția secretă. Se întâmplă deseori.

DOMNUL IOVULESCU: Nu ați auzit măcar din coincidență, domnule, având în vedere că ne află în aceași cameră, nu ați auzit declarațiile 1, 2, 3 , 4 și 5?

GARDIANUL: Nu domnule redactor. Mă iertați. Eu tocmai mi-am redescoperit pistolul pe care îl purtam de zeci de ani cu mine și din obișnuința de a-l purta am și uitat că-l am. Acum am realizat din nou că îl am la îndemână *(învârtind pistolul ca un reflex)*. Deci nimeni nu a indus în eroare pe nimeni?

DOMNUL IOVULESCU: Nu, domnule!

GARDIANUL: Și cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre aveau pălăriile chiar negre?

DOMNUL IOVULESCU: Da, domnule!

GARDIANUL: Și îmbrăcămintea era chiar galbenă?

DOMNUL IOVULESCU: Da!

GARDIANUL: Și altceva?

DOMNUL CEHO: Nu vă pot spune, domnule..

DOMNUL DIMITOV *(se aude din ce în ce mai încet, citirea declarațiilor trecând în plan secund, scena fiind acaparată și de alte prezențe)*: Bine domnule, avem timp suficient. Declarația numărul 6:

E ora 9 fix. Luminile sunt aprinse în tot orașul. Semafoarele încă funcționează, mașinile încă mai circulă. În întuneric se disting 3 persoane îmbrăcate în galben, cu pălăriile negre, care merg în aceeași direcție, pe același trotuar și se îndreaptă spre același bloc. În bloc la etajul 5 în fața geamului se află domnul Ceho privind în jos spre trotuar. Privirea domnului Ceho se fixează, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre se opresc brusc. Intră una dupa alta în același bloc, la un interval de un minut fiecare. Lumina din cameră se stinge. Domnul Ceho dispare. Începe să ningă, mult, dintr-o dată ca o ploaie continuă. Era o noapte de iarnă, era calmă

și rece, era magică, căci ploua continuu fără întrerupere, iar luminile toate se stinseseră la un moment dat. Era ca și cum nu exista nimeni decât ploaia albă.

SCENA 7

3 secvențe paralele:

Scena citirii declarațiilor capătă un caracter de mimică, se automatizează și se derulează tot mai alert; Domnul Dimitov continuă să citească declarații după declarații, domnul Iovulescu tot bate la mașină, ridicându-se pentru a semnala ceva, domnul Ceho din ce în ce mai prepelit, gardianul mângâindu-l la intervale fixe.

În spatele camerei de interogatoriu, pe coridor, grupul de gardieni repetă scena alergării, dând cu capul de zid, urmărind aceeași traiectorie de mai multe ori.

În față defilează 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălării negre, cu un mers bizar, oprindu-se din când în când, ieșind de pe scenă, venind pe scenă.

SCENA 8

(Cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre dispar de pe scenă, la fel și gardienii, citirea declarațiilor revenind în prim plan. Un teanc de declarații citite se vede pe masă. Personajele aplatizate cad intr-o stare de reverie.)

DOMNUL DIMITOV (*citește mai lent, melancolic*): Declarația 287:

E ora 9 fix. Luminile sunt aprinse în tot orașul. Semafoarele încă funcționează, mașinile încă mai circulă. În întuneric se disting 3 persoane îmbrăcate în galben, cu pălăriile negre, care merg în aceeași direcție, pe același trotuar și se îndreaptă spre același bloc. În bloc la etajul 5 în fața geamului se află domnul Ceho privind în jos spre trotuar. Privirea domnului Ceho se fixează, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre se opresc brusc. Intră una dupa alta în același bloc, la un interval de un minut fiecare. Lumina din cameră se stinge. Domnul Ceho dispare. Începe să ningă, mult, dintr-o dată ca o ploaie continuă. Era o noapte de iarnă, era calmă și rece, era magică, căci ploua continuu fără întrerupere, iar luminile toate se stinseseră la un moment dat. Era ca și cum nu exista nimeni decât ploaia albă.

DOMNUL CEHO: Ninsese tumultuos în fața pervazului… ninsese fără oprire. M-am uitat și iată că orașul era într-un asediu de noapte. Zăpezile ajunseseră la liniile de comunicare și peste cablurile de tramvaie. Am crezut că ne vom scufunda cu toții…

GARDIANUL: De aceea parcul înzăpezit nu a fost menționat pentrucă era în scufundare…

DOMNUL IOVULESCU: Azi noapte a fost o noapte de iarnă cum nu mai fost vreodată.

DOMNUL CEHO: Bulevardele nevăzute deveniseră azi noapte văzute…

GARDIANUL: Noaptea de azi noapte a fost o noapte de vis..

DOMNUL IOVULESCU: Ce farmec între fulgii de zăpadă, fiecare cu coborârea sa originală, dar albă.

DOMNUL CEHO: Și străzile și felinarele și mașinile…

DOMNUL IOVULESCU: Zăpada umplea golul dintre blocurile noastre totalitare.

DOMNUL DIMITOV: Cine sunt, domnule, cele 3 persoane îmbrăcate în alb, cu pălăria și fețele albe?

DOMNUL CEHO: Nu vă pot spune cine sunt.

DOMNUL DIMITOV: Bine, domnule.

SCENA 10

DOMNUL DIMITOV: Declarația cinci sute cincizeci de mii treizeci.

GARDIANUL *(agitat, speriat)*: Domnule, dacă înainte a fost declarația 287, aceasta trebuie să fie obligatoriu declarația 288. Evitați pe cât se poate, dacă se poate, descifrările astea catastrofale...

DOMNUL DIMITOV: Scuze. *(pauză)*. Declarația 188:

E ora 9 fix. Luminile sunt aprinse în tot orașul. Semafoarele încă funcționează, mașinile încă mai circulă. În întuneric se disting 3 persoane îmbrăcate în galben, cu pălăriile negre, care merg în aceeași direcție, pe același trotuar și se îndreaptă spre același bloc …

DOMNUL IOVULESCU: E o sincronizare, domnule! Trei persoane îmbrăcate în galben traversând trotuarul în același mod fiecare!

GARDIANUL: Nu! E un cod! Un cod. Galben.

DOMNUL IOVULESCU: E o sincronizare galbenă.

DOMNUL DIMITOV: 3 persoane îmbrăcate în galben.

DOMNUL IOVULESCU: Cu ochi galbeni!

GARDIANUL: Nu! Așa ceva nu există!

DOMNUL IOVULESCU: Aveți dreptate. Cu părul galben!

GARDIANUL: Nici așa ceva nu există. Ba da, există.

DOMNUL IOVULESCU: Sunt 3 persoane îmbrăcate în galben și cu părul galben! *(domnul Ceho din ce în ce mai tremurat)*

DOMNUL DIMITOV: 3 Persoane îmbrăcate în galben. O întâlnire galbenă. Un plan galben.

DOMNUL IOVULESCU: Situația se intensifică!!

DOMNUL CEHO: Nu, nu vă pot spune nimic de întâlnirea galbenă și planul galben…

GARDIANUL: Secretul e galbenul!

DOMNUL CEHO: Nu! Nu! Nu!

DOMNUL DIMITOV: Ba da, ba da, ba da!

DOMNUL CEHO *(zăpăcit)*: Nu! Lumina aceasta e galbenă!

GARDIANUL: Lumina aceasta galbenă aruncă reflecții galbene!

DOMNUL CEHO: De la reflecția luminii galbene, obrajii dumneavoastră sunt galbeni!

DOMNUL DIMITOV: Aceste declarații sunt declarații galbene.

DOMNUL CEHO: Nu! Ochelarii sunt galbeni de la reflecția luminii galbene!

DOMNUL IOVULESCU: Dumneavoastră aveți niște dinți galbeni!

GARDIANUL: Nu! Eu am niște dinți albi din naștere.

DOMNUL IOVULESCU. Nu! Sunt tot galbeni de la naștere!

GARDIANUL: Nu!

DOMNUL IOVULESCU. Ba da! Dumneavoastră aveți niște dinți galbeni!

GARDIANUL *(dramatizând)*: Eu am niște dinți galbeni pentrucă nașterea mea a fost galbenă!!

DOMNUL DIMITOV *(luând o altă declarație)*: Pe geamul galben domnul Ceho privește orașul galben.

DOMNUL CEHO: Nu!!

DOMNUL DIMITOV: E negru pe galben!

GARDIANUL: Nu putem pune la îndoială ce e galben când e atâta de evident, de observabil că e galben!!

DOMNUL CEHO: Următoarea?

DOMNUL DIMITOV: Următoarea declarație …. *(constatând)* galbenă!

DOMNUL CEHO *(alert)*: Următoarea?

GARDIANUL: Va fi din nou galbenă!

DOMNUL DIMITOV *(dintr-o dată își schimbă tonul, stupefiat)*: Domnul Ceho a avut o întâlnire în galben cu cele 3 persoane, o întâlnire în ascuns, galbenăă!

DOMNUL CEHO: Nu!Nu! Terminați! Încetați, încetați!

DOMNUL DIMITOV: Avem timp suficient!

GARDIANUL: Sunt ore galbene ce ne așteaptă..

DOMNUL CEHO: Nnnici unna…

DOMNUL DIMITOV: Vor fi ceasuri galbene, iar cele 3 persoane îmbrăcate în galben care sunt căutate acum la această oră vor fi găsite galbene!

DOMNUL CEHO: Nu! Nu! Terminați!!

DOMNUL DIMITOV: Și vor fi închise într-o celulă galbenă! *(luând o altă declarație)* Următoarea declarație galbenă!

DOMNUL CEHO *(explodând)*: NUU!! *(deodată tăcere, se aude respirația tensionată a personajelor)* Vă voi spune cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre… *(se lasă un moment de suspans)*

SCENA 11

Intră un gardian lăsând ușa deschisă.

GARDIANUL JOVIAL *(cu emfază, amețit)*: Să trăiască statul nostru totalitar! Să trăiască cetățenii! Să trăiască poliția secretă care ne păstrează atât de bine secretele naționale! Să trăiască informatorii și să ne vegheze în continuare! Și ziua și noaptea! Să trăiască domnul interogator! Eroul meu... și de ce nu, al lumii! Să trăiască domnul redactor și mașinăria sa specială! Să trăiască arestații și să aibă de aici înainte și mai multe zile ca înainte! Să trăiască toți gardienii! Sănătoți să fie..

GARDIANUL *(se dă deștept)*: Sănătatea psihicului e mai importantă ca cea a trupului.

GARDIANUL JOVIAL: Să trăim cu toții! Să trăim! Să trăiți! Să trăiți!

DOMNUL DIMITOV: Sunt total de acord, domnule!

DOMNUL IOVULESCU: Și eu!

DOMNUL CEHO: Eu sunt cel mai de acord!

(Între timp gardianul anonim începe să cânte la acordeon, în aceeași poziție, nemișcat cu spatele, iar un grup de gardieni dansează în cerc.Gardianul jovial dansează și el și angrenează personajele în dansul frenetic)

GARDIANUL JOVIAL (*când muzica se oprește, scoate din buzunar un document*): Eu am venit să vă aduc o telegramă. Galbenă. *(iese)*

SCENA 12

DOMNUL CEHO: Acest gardian jovial m-a binedispus!

DOMNUL IOVULESCU: Știți că se zice uneori că viața e în roz? E greșit! Viața e în galben!Hahaha!!

DOMNUL DIMITOV *(sec, enervat):* Această telegramă este o telegramă galbenă.

DOMNUL IOVULESCU: Abea aștept să ne spuneți ce scrie în această telegramă galbenă.

DOMNUL DIMITOV *(ținându-se calm, stăpân pe situație)*: Nu ni se spune nimic.

DOMNUL IOVULESCU: Nimic?

DOMNUL DIMITOV: Nimic interesant.

DOMNUL IOVULESCU: E imposibil să fie nimic!

DOMNUL DIMITOV: E un scris galben pe un fond la fel de galben.

DOMNUL IOVULESCU: Știu domnule ce e! E un cod! Un cod galben.

DOMNUL DIMITOV *(ținându-se la curent cu situația)*: Această telegramă galbenă conține un mesaj galben de la poliția secretă.

GARDIANUL: De ce ne-ați ținut în suspans, domnule?

DOMNUL DIMITOV: Această telegramă galbenă e un simbol.

GARDIANUL: Ce fel de simbol?

DOMNUL DIMITOV: Un simbol galben cu o semnificație.... galbenă.

DOMNUL IOVULESCU: E un cod galben inscripționat!

DOMNUL DIMITOV *(același, bravând)*: Acel cod galben, acele cuvinte galbene, pe fondul acestei hârtii galbene, e un lucru pe care numai eu am voie să-l știu și îl stiu deja. De aceea el a apărut în acest fel, pentru că e o chestiune strict între mine și poliția secretă.

DOMNUL IOVULESCU: Cred că știu despre ce e vorba..

GARDIANUL: Eu de la început mi-am dat seama despre ce e vorba.

DOMNUL DIMITOV *(accentuând)*: Eu știu deja despre ce e vorba.

GARDIANUL *(după un moment)*: Și această țigară e de tot galbenă, domnule.

DOMNUL DIMITOV (*constatând*): Și sticla ceasului e galbenă, ceea ce înseamnă că va trebui să o înlocuiesc cu una tot galbenă.

GARDIANUL: Și cămașa mea e deja galbenă!

DOMNUL DIMITOV *(raționalizând)*: Trebuie să o spălați cu un detergent galben.

GARDIANUL *(descoperind, terifiat)*: Și acest pistol are un trăgaci galben! *(își pune pistolul la tâmplă, dă din cap renunțând, apoi îndreptă pistolul spre domnul Dimitov, dă din cap, renunță, apoi spre domnul Ceho, renunță, apoi iarăși spre el și același gest)*

DOMNUL DIMITOV (*întorcându-se cu fața spre gardian*, *văzându-l dând din cap, cu pistolul în mână*): Care e problema, domnule?

GARDIANUL: Sunt derutat de pistolul meu…

DOMNUL DIMITOV: Se poate rezolva.

GARDIANUL : Cum?

DOMNUL DIMITOV *(îi bagă pistolul în buzunar)*: Așa. *(gardianul se liniștește)*

DOMNUL IOVULESCU *(după un timp, se ridică în picioare)*: Am o senzație că această conversație este o eroare catastrofală! Telegrama nu poate fi galbenă. Telegrama e întotdeauna albă!

GARDIANUL: Domnule, nu vedeți bine? Telegrama e galbennnnnăăăă!!

DOMNUL DIMITOV *(îndreptându-se spre domnul Ceho)*: Și acum, domnule Ceho, spuneți-ne cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre? *(domnul Ceho se arată concentrat, gândit, ca și cum ar urma să spună ceva, gândește îndelung)* Gândiți-vă, gândiți-vă… Nu vă grăbiți, gândiți înainte.

DOMNUL CEHO: Dacă stau bine să mă gândesc domnule, nu vă pot spune cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre.

(Încep toți să respire din ce în ce mai greu, domnul Dimitov se plimbă încoace și încolo, având aceeași traiectorie care devine din ce în ce mai rapidă și uniformă.)

GARDIANUL *(stăpânindu-se cu greu)*: Domnule, acest mers al dumneavoastră încoace și încolo, mă... mă calcă pe nervi, domnule!

DOMNUL DIMITOV *(se oprește în dreptul lui)* Ce aveți cu mine, domnule?

GARDIANUL: Problema se pune ce aveți dumneavoastră cu mine?

DOMNUL DIMITOV: Problema nu se pune cum vreți dumneavoastră!

DOMNUL CEHO: Dar cu mine ce aveți, domnule? Eu în 10 minute ar trebui să intru într-o conferință și să țin o prelegere! Și azi noapte dacă vreți să știți, la ora 9 fix, a sunat și telefonul mare și maro.

Se lasă o tăcere încordată.

DOMNUL DIMITOV*(apropiindu-se încet de domnul Ceho, apăsat)*: Si cine era la telefon, domnule?

DOMNUL CEHO *(încurcat)*: De unde vreți să stiu eu și cine era la telefon? Am zis doar că a sunat, domnule…

DOMNUL DIMITOV: Domnule, eu v-am întrebat cine era la celălalt capăt de fir al telefonului mare și maro?

DOMNUL CEHO *(la fel)*: Domnule, eu vroaim să spun că defapt mi s-a părut că a a sunat… Deci mi s-a părut că a a sunat. Și nu am mers să ridic, din moment ce nu eram sigur. Deci nu știu dacă a sunat sau nu a sunat..

DOMNUL DIMITOV *(strigă)*: Gardian! Adu-mi un telefon mare și maro! *(uitându-se insistent la domnul Ceho, șifonat)* Dacă sună sau nu sună se poate dovedi.

GARDIANUL CU TELEFONUL *(intră cu un telefon în mână)*: Aici e telefonul.

DOMNUL DIMITOV *(ținându-se calm)*: Acesta este un telefon mare și galben. Eu am zis un telefon mare și maro.

GARDIANUL CU TELEFONUL: Domnule, toate telefoanele sunt galbene în această clădire. La revedere! *(iese)*

GARDIANUL: La revedere.

Perplexitate. Domnul Dimitov, domnul Iovulescu și domnul Ceho rămân încremeniți.

Telefonul sună dintr-o dată și fără întrerupere.

GARDIANUL *(exagerat de agitat)* Sună telefonul! De ce nimeni nu zice nimic? Telefonul sună!! De ce sună? Cine l-a pus să sune? Telefonul sună și nimeni nu zice nimic! Trebuie să sun la urgențe! Dar nu se poate să sun la urgențe dacă nu ridic mai întâi. *(ridică)* Cine sunteți și ce aveți cu mine? *(trântește receptorul fără să aștepte un răspuns)*. Iarăși sună… Telefonul galben sună și nimeni nu zice nimic!! Domnilor, sună telefonul galben! *(privindu-i insistent)* Aceşti indivizi au murit subit! Au făcut toți infarctul miocardic. Nu de alta, dar am văzut cu ochii mei prea multe cazuri. Și cunosc simptomele; gălbeneala e una din ele… Trebuie să sun la urgențe urgent!! Sună telefonul! Ce aveți cu mine? Ce aveți cu mine? *(trântește jos telefonul care se dezmembrează)* Mă simt mai bine. *(își reia poziția)*

DOMNUL DIMITOV: Ce părere aveți domnule? A sunat sau n-a sunat?

DOMNUL CEHO (*fâstâcit, speriat)*: Părerea mea e doar o parere… Părerea nu înseamnă că așa și e. Dacă eu am o părere despre ceva, fie el și un telefon, nu înseamnă automat că părerea mea e cea adevărată. E o părere, dumneavoastră aveți o altă părere…(*întrerupt*)

DOMNUL DIMITOV: Telefonul. Galben. A sunat. Ce părere aveți?

DOMNUL CEHO: Am părerea că a sunat… Dar îmi mențin ideea despre părere, cum că părerea e doar părere.

DOMNUL DIMITOV*(către domnul Iovulescu)*: Dumneavoastră ce părere aveți?

DOMNUL IOVULESCU: Telefonul galben a sunat.

GARDIANUL *(izbucnește)*: Domnule, telefonul galben a sunat!!! Ce aveți cu mine?!?!

DOMNUL DIMITOV *(se ridică)*: Deci avem toți aceași părere. Că telefonul galben a sunat.

DOMNUL IOVULESCU *(după un timp)*: Domnule, a mai trecut o oră..

SCENA 13

DOMNUL CEHO: Nu vă pot spune cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre.

DOMNUL DIMITOV *(apropiindu-se tot mai mult de domnul Ceho)*: Veți ceda și ne veți spune totul! *(domnul Ceho dă din cap negând)* Veți ceda, e previzibil *(același gest)*. Iar acest timp care nu face altceva decât să te pună pe gânduri, acest timp vă va forța. *(domnul Ceho face același gest, din ce în ce mai stresat)*. Presiunea timpului!

DOMNUL IOVULESCU: Ce presiune mare!

DOMNUL DIMITOV: Fiecare minut e un minut de gândire; să spun, să nu spun, să spun, să nu spun, să spun să nu spun, să spun, să nu spun… Să spun! La un moment dat mintea nu va mai rezista să dezbată mereu aceași dilemă, la un moment dat neuronii se vor prăbuși. *(din nou același gest, fața i se încleștează).*

DOMNULI IOVULESCU *(după un timp)*: A trecut un minut.

(Domnul Dimitov se întoarce cu fața spre ceasul mare de pe perete și rămâne în fața sa nemișcat. Ceasul merge stricat, sărind peste ore rapid și haotic.)

DOMNUL DIMITOV: Au trecut 2 minute.

DOMNUL IOVULESCU: 3 minute!

DOMNUL DIMITOV: 4 minute!

GARDIANUL: 5 minute!

DOMNUL IOVULESCU: 6 minute de gândire!

DOMNUL DIMITOV: 10 minute!

DOMNUL IOVULESCU: 10 minute de gândire!

DOMNUL DIMITOV: 20 de minute!

DOMNUL IOVULESCU: 20 de minute de gândire!

GARDIANUL: 20 de minute si nimic.

DOMNUL IOVULESCU: 20 de minute de nimic.

GARDIANUL: 21 de minute de nimic.

DOMNUL IOVULESCU: 222 de minute de nimic!

DOMNUL DIMITOV: 223 de minute de nimic!

GARDIANUL: Nu mai suport!

DOMNUL IOVULESCU: Ce?

GARDIANUL: Nimicul!

DOMNUL DIMITOV: Avem timp suficient.

DOMNUL IOVULESCU: 300 de minute!

GARDIANUL: 300 de minute de nimic!

DOMNUL IOVULESCU: 301 de minute de nimic!

GARDIANUL: 302 de minute de nimic!

DOMNUL IOVULESCU: 400 de minute de nimic!

GARDIANUL: 500 de minute de nimic! 600 de minute de nimic! 700 de minute de nimic! 800!

DOMNUL IOVULESCU (*ușor iritat*): Încep să mă simt inutil să redactez întruna un nimic. *(Se ridică)* Dar am un instinct, că dacă voi pleca pentru o pauză... *(întrerupt)*

GARDIANUL: Nimeni nu părăsește camera. E o convenție!

DOMNUL IOVULESCU: Și instinctul meu e o convenție!

GARDIANUL: E o înșelătorie. Niciodată nu mi-am ascultat instinctele. Deși odată era cât pe ce… eram într-un parc înzăpezit… *(întrerupt)*

DOMNUL IOVULESCU (*sigur pe sine*) : Deja știu ce urmează..

GARDIANUL: De unde știți?

DOMNUL IOVULESCU: Am un instinct!

GARDIANUL: Eu nu cred. Dovediți că instinctul dumneavoastră există. Spuneți ce făceam eu în parcul înzăpezit?

DOMNUL IOVULESCU: Nu vă spun, că dacă vă spun, ca să-mi negați instinctul, veți zice altceva decât ce am spus eu! Deci mai întâi spuneți dumneavoastră și apoi eu vă zic eu dacă la asta m-am gândit.

GARDIANUL: Nu vă spun! Că dacă vă spun, dumneavoastră vă asumați ce am spus ca fiind același lucru pe care ați vrut dumneavoastră să îl spuneți, cu alte cuvinte vă asumați instinctul, pe care defapt nu-l aveți.

DOMNUL IOVULESCU: De unde ați știi dumneavoastră la ce mă gândesc eu?

GARDIANUL: De unde ați știi dumneavoastră ce vreau să spun eu?

DOMNUL CEHO: Știu! *(încercând)* Nu, nu cred...

DOMNUL DIMITOV: Cine sunt, domnule, cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre de azi noapte de la ora 9 fix?

DOMNUL CEHO *(încurcat)*: A trecut prea mult timp, domnule. Le-am uitat complet…

DOMNUL DIMITOV: Avem timp suficient de reamintire.

GARDIANUL: 950 de minute.

DOMNUL IOVULESCU: Și nimic.

DOMNUL DIMITOV: 955 de minute!

DOMNUL IOVULESCU: Și nimic.

GARDIANUL: 958 de minute!

DOMNUL IOVULESCU: 970 de minute de nimic!

GARDIANUL: 990 de minute de nimic!

DOMNUL CEHO *(agitat)*: Domnule, eu mă afund tot mai tare..

GARDIANUL: Avem timp suficient și de resuscitare!

DOMNUL IOVULESCU: 1000 de minute de nimic!

DOMNUL CEHO: Azi noapte, la ora 9 fix, azi noapte la ora 9 fix... nu, nu era ora 9 fix! Defapt era exact ora 9 fix! Deci azi noapte la ora 9 fix... eram pe stradă! Nu, nu eram pe stradă! Azi noapte la ora 9 fix cântam la chitară! Nu! Nu! Nu! Ce tâmpit sunt! Azi noapte la ora 9 fix o iubeam pe Ema! Ema, iubirea mea, soție... Trădătoare! Nu! Nu! Ce tâmpenie, iarăși! Soția mea, Ema nu are copii! Sau are? Nu are și îmi amintesc și de ce! Ema trădătoarea! Nu, Ema, soția mea nu m-a trădat niciodată! Oamenii vorbesc prostii și eu prostul, le cred! Nu! Eu nu sunt un prost!

Sau sunt? Nu, sigur că nu! Azi noapte la ora 9 fix, azi noapte la ora 9 fix.. mi s-a spart geamul! Nu, nu avea cum! Cum să nu? Doar stau la parter! Nu! Nici vorbă! Eu nu stau la parter. Dar unde stau? În copac! În, în... vitrină! Pe muchia cuțitului! Nu! Nu! E imposibil!

DOMNUL IOVULESCU *(nervos, către domnul Dimitov, care stă în continuare cu spatele, fără reacție)*: Domnul Ceho, a pierdut contactul, domnule...

DOMNUL CEHO: Azi noapte, la ora 9 fix, niște trecători bizari s-au uitat la mine bizar. Deloc! Eu m-am uitat la ei bizar. Sau nu? ! Eu dormeam la ora 9 fix, deci nu puteam vedea ceva, ceva... bizar! Prostii! Azi noapte la ora 9 fix, îmi aduc aminte clar că s-a întâmplat ceva bizar! Stelele pluteau deasupra pământului, cometa pica asupra orașului, planetele cu orbitele lor... universul cu misterul lui care ascunde destinul omului, destinul omului e o temă... iar eu, eu eram astronautul care le-a pus toate la loc și aveam o rachetă roșie. Eu eram supermanul!

DOMNUL IOVULESCU: Și ați salvat destinul omului în univers?

DOMNUL CEHO: Nu mai era nimic de salvat.

DOMNUL IOVULESCU: Atunci nu erați supermanul, domnule.

DOMNUL CEHO : Nu, nu. Eu eram omul rachetă!

DOMNUL IOVULESCU: Ce poveste formidabilă, păcat că e o porcărie colosală!

DOMNUL CEHO: Nu! Nu! Azi noapte la ora 9 fix, cu siguranță s-a întâmplat ceva bizar! Eu călătoream spre Polonia, domnule, cu racheta mea roșie! Pentru că era un concert de viori, iar eu, eu eram violonistul faimos al Poloniei! O, nu! Nu puteam fi în Polonia! Nu... Dar azi noapte s-a întâmplat ceva bizar... și anume... blocul meu s-a prăbușit instant!

DOMNUL IOVULESCU *(către domnul Dimitov))*: Domnule!

DOMNUL CEHO: A! Conferința!

DOMNUL IOVULESCU: Da, domnule! Conferința, conferința!

DOMNUL CEHO: În statul nostru totalitar!

DOMNUL IOVULESCU: Statul nostru totalitar!

DOMNUL CEHO: Nu! Eu sunt un actor într-o farsă!

GARDIANUL: Haideți, că începeți să vă amintiți totul!

DOMNUL CEHO: Iar această cameră, care-mi pare o cameră uitată de lume și fără culoare.. *(întrerupt)*

GARDIANUL: E galbenă!

DOMNUL CEHO: Această cameră galbenă, această cameră galbenă îmi pare totuși atât de decoloarată... Această cameră decolorată îmi pare, dar părerea e doar părere..

DOMNUL IOVULESCU: Exact domnule! Părerea e doar părere!

DOMNUL CEHO: Această cameră e defapt o sală de spectacol, iar eu joc într-o piesă care se numește farsă!

DOMNUL IOVULESCU *(dezamăgit)*: Nu-i așa, domnule...

DOMNUL CEHO: Dar domnule, dacă sunt un actor, nu ar trebui să mă aflu într-un spectacol? Și acea ușă e cortina... nu, nu, nu.. e o farsă cum că ar fi cortina. Acea ușă e defapt un port din care vor ieși vapoare, iar eu voi fi comandantul marinei de pe mapamond!

DOMNUL IOVULESCU: Sunteți demolat iar memoriile dumneavoastră sunt niște aiureli!

DOMNUL CEHO *(convins)*: Eu am niște memorii extraordinare! Știu că sunteți invidios că eu am vaporul meu de marinar iar dumneavoastră aveți această mașinărie pitică și care sună ca o jucărie.

DOMNUL IOVULESCU *(intră în panică)*: Domnule Dimitov! Domnul Ceho se află într-o amnezie totală! *(domnul Dimitov în continuare același)* Sunteți domnul Ceho, apartamentul 115, etajul 5, da?

DOMNUL CEHO *(face cu mâna semnul de comandant)*: Da, domnule!

DOMNUL IOVULESCU: Domnule Ceho!

DOMNUL CEHO *(același gest)*: Da, domnule!

DOMNUL IOVULESCU: Blocul în care locuiți.. *(întrerupt)*

DOMNUL CEHO: Eu locuiesc pe o navă și înfrunt vampirii!

DOMNUL IOVULESCU: A înnebunit!!

DOMNUL IOVULESCU: Domnule Ceho! Blocul în care locuiți... (*întrerupt*)

DOMNUL CEHO: Are niște scări abrupte și fără balustradă.

DOMNUL IOVULESCU: Blocul are niște scări abrupte și fără balustradă. În sfârșit! Domnule Ceho...

DOMNUL CEHO *(liniștindu-se)*: Da, domnule...

DOMNUL IOVULESCU: Soția dumneavoastră.. *(întrerupt)*

DOMNUL CEHO: Soția mea zicea că nu sunt scări, sunt schele. Că vor să renoveze blocul.

GARDIANUL: Domnul iasă din amnezie...

DOMNUL CEHO: Dar ea umblă doar ziua, eu umblu doar noaptea. Noaptea mi se par că-s scări.

DOMNUL IOVULESCU: E doar o părere, domnule.

DOMNUL CEHO: Părerea e doar părere!

GARDIANUL: Dacă erau scări sau dacă erau schele e doar o părere...

DOMNUL CEHO: Pentrucă dacă nu erau scări, atunci erau schele. Si dacă existau niște scări sau existau niște schele, atunci, firește că a existat în primul rând blocul... *(luminat)* Și dacă a existat în primul rând blocul, atunci firește că a existat și trotuarul! Și dacă a existat trotuarul, a existat și strada și mașinile și semafoarele și dacă au existat semafoare, luminile erau aprinse, și dacă erau aprinse trecătorii erau vizibili!!

DOMNUL IOVULESCU: Domnul Ceho a ieșit din amnezia totală!

DOMNUL CEHO *(sigur pe sine)*: Da! Îmi amintesc totul așa de bine!

DOMNUL IOVULESCU: Și cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO *(și mai sigur)*: Nu vă pot spune cine sunt!

DOMNUL IOVULESCU: Perfect domnule! V-ați revenit complet! *(după un timp, revine, pasiv)* 1 secundă.

GARDIANUL: 2.

DOMNUL IOVULESCU: 3.

GARDIANUL: 4 secunde

DOMNUL IOVULESCU: 5 și 10 secunde

DOMNUL CEHO *(aparte, hotărât)*: De-acum trebuie să îmi mențin memoriile acumulate!

DOMNUL DIMITOV: 50 de secunde!

DOMNUL CEHO *(fixat)*: Nu vă spun cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălările negre!

GARDIANUL: 60 de secunde!

DOMNUL IOVULESCU: 70 de secunde!

DOMNUL CEHO *(la fel)*: Nu vă spun cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre!

DOMNUL DIMITOV: 80 de secunde!

GARDIANUL: Încă 10 secunde!

DOMNUL IOVULESCU: 1 secundă. 2.

GARDIANUL: 3.

DOMNUL IOVULESCU: : 5 secunde și cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre de azi noapte de la ora 9 fix rămân neidentificate.

DOMNUL CEHO *(la fel)*: Nu vă spun!

DOMNUL IOVULESCU: Și întâlnirea secretă și planul secret?

DOMNUL CEHO *(la fel)*: Nu vă spun!

DOMNUL DIMITOV: Mai este încă timp. 100 de secunde!

GARDIANUL: 200 de secunde!

DOMNUL IOVULESCU: 300 de seunde!

GARDIANUL: 330 de secunde!

DOMNUL IOVULESCU: 450 de secunde!

GARDIANUL: 550 de secunde și 40 de secunde!

DOMNUL IOVULESCU: Domnule, a trecut o decadă!

GARDIANUL: Un secol!

DOMNUL CEHO: Astăzi e ziua mea de naștere. Am împlinit o sută de ani.

(Domnul Dimitov se dezechilibrează și cade pe masă.)

GARDIANUL *(spre el)*: Domnul interogator face atacul cerebral! Nu e de mirare având în vedere că a trecut un secol de secunde.

DOMNUL CEHO: Iar eu am primit un tort galben! De ce? La o asemenea aniversare se pretează un tort de o cu totul altă culoare. Vișiniu, ciocolatiu.. *(enervat)* Cineva și-a bătut joc de mine!

GARDIANUL *(încercând să-l ajute)*: Domnule, întindeți-vă...

DOMNUL DIMITOV *(neputincios)*: Nu mă pot întinde domnule...

GARDIANUL *(îl prinde într-un fel năstrușnic, îngreunându-i poziția, domnul Dimitov se ține de masă)*: Am vrut doar să verific. Dumneavoastră ați făcut atacul cerebral unde corpul nu se mai poate întinde. Stați confortabil și continuați să respirați. Simțiți cum ajunge sângele în creștet?

DOMNUL DIMITOV: Da, domnule...

DOMNUL CEHO: Voi începe prin a mulțumi acestor oameni importanți, fără de care nu aș fi ajuns unde am ajuns!

GARDIANUL: Simțiți cum se întărește mâna dreaptă și brațul stâng?

DOMNUL DIMTOV: Da.

GARDIANUL: Simțiți cum vă vin idei confuze și nelalocul lor?

DOMNUL DIMITOV: Da.

DOMNUL CEHO: Evident!

GARDIANUL: Simtiti cum clocotiți?

DOMNUL DIMITOV: Da.

DOMNUL CEHO: De ce nu mi se acordă atenția cuvenită?

GARDIANUL: Si de văzut cum vedeți?

DOMNUL DIMITOV: Văd în galben!

DOMNUL CEHO: Trist.

GARDIANUL *(îl ia în brațe ca pe un copil și îl așează în scaun):* V-ați plimbat prea mult. E timpul să mai stați și jos.

DOMNUL DIMTOV *(după un timp, aranjându-și costumul, vorbind un pic stâlcit)*: Mi-a trecut, mi-a trecut... Să revenim..

DOMNUL DIMITOV: O secundă.

DOMNUL IOVULESCU: O secundă de gândire.

DOMNUL CEHO: M-am decis să nu mai stau pe gânduri. M-am decis să intru în acțiune!

GARDIANUL *(domnul Dimitov cade brusc cu fața pe masă)*: Incă un atac cerebral! *(îi ridică fața)*

DOMNUL CEHO: Voi lua calul meu și-o voi șterge de aici imediat. Scena 2, actul 1; calul nu vrea să plece. Scena 3: vreau să mă pun pe șa , iar șaua zboară. Trecem la actul 2 că nu se mai poate deja. Deja calul îndărătnic se crede învingătorul. Două variante: mă pun pe fapte de vitejie iar calul îndărătnic se sperie, ori calul îndărătnic se pune pe fapte de vitejie și mă sperie.

DOMNUL IOVULESCU: Domnule Ceho!

DOMNUL CEHO: Nu sunt domnul Ceho.

DOMNUL IOVULESCU: Cine sunt... *(întrerupt)*

DOMNUL DIMITOV: Cavalere!

GARDIANUL: Atacul l-a făcut praf!

DOMNUL CEHO: Da! Zise cavalerul cu oroare gândindu-se că acea voce care a auzit-o e numai în mintea lui...

DOMNUL DIMITOV: Cavalere!

DOMNUL CEHO: Da! Nu! E numai în mintea mea.

DOMNUL DIMITOV: Cavalere!

DOMNUL CEHO: Mă înțelegeți greșit: eu sunt un actor într-o farsă cu cai..

DOMNUL DIMITOV: Cavalere!

DOMNUL CEHO: Sfârșiiitttt!!!

DOMNUL DIMITOV: Cavalere, eu sunt zmeul din oglindă! Ce te faci?

DOMNUL CEHO: Mă fac că nu mă uit în oglindă.

DOMNUL DIMITOV: Dar oglinda e în fața ta!

DOMNUL CEHO: Ei.. am o pălărie cu pană și o mantie de aur! Scena 2, actul tot 2; cavalerul cade de pe cal că mantia sa cântărește 150 de kilograme de aur! Mantia cucului, spuse cavalerul, mantia cucului și a berzei! Zdum! Nu se poate ridica, mantia e prea grea!

DOMNUL IOVULESCU *(acaparat de situație)*: Voi scrie o petiție regelui să-și ia mantia înapoi!

DOMNUL CEHO: Lăsați-l pe rege, că e bolnav și îl doare tare burta. Azi a mâncat 3 cai și 2 păsări de curse!

DOMNUL IOVULESCU: Voi scrie o petiție să se înceteze cu bulimia!

DOMNUL CEHO: Regelui nu-i pasă de petiții! Regele e rege, mănâncă și el ce i se dă.

DOMNUL DIMITOV *(pareza i se accentuează)*: Cavalere!

DOMNUL CEHO: Zmeul cu deficit de vorbire... *(pe gânduri)* sau eu am o deficiență de auzire? Actul 3; zmeul pleacă, caii pleacă... *(întrerupt)*

DOMNUL IOVULESCU: Pleacă în final!

DOMNUL CEHO: Cavalerii pleacă, regele moare de bulimie.

DOMNUL IOVULESCU: În sfârșit!

DOMNUL CEHO: Actul 4; caii se reîntorc, iar regele învie și zmeul și cavalerul nu se mai întorc niciodată.

DOMNUL IOVULESCU: Voi scrie o petiție să se reîntoarcă!

DOMNUL CEHO: Nu există petiții! Petiționarul e un personaj exclus din start.

DOMNUL IOVULESCU: Dar atunci de ce sunt pe scenă și scriu petiții?

DOMNUL CEHO *(explicând cu fermitate)*: Lumea nu-i o scenă, oamenii nu-s actori!!

(Un moment de tăcere profundă. Domnul Dimitov se ridică de pe scaun încrezător, făcând același gest de aranjare a costumului, având un mers comic, afectat de atacul făcut.)

DOMNUL DIMITOV *(confuz, străduindu-se să lege cuvintele, vorbind încă greoi în urma atacului)* Domnul Ceho face pe... Domnul Ceho crede că... Domnul Ceho e... Domnul Ceho e un suspect!

DOMNUL CEHO *(după un timp, timorat)*: Domnule, pot să zic ceva?

DOMNUL DIMITOV *(sever)*: Ce vreți?

DOMNUL CEHO: În câteva minute calul îndărătnic va înghiți tot regatul!

GARDIANUL *(enervat, îndreptându-se către domnul Ceho)*: Domnule, domnule.. *(domnul Dimitov mai face un atac și cade jos, lângă piciorul mesei). (către Domnul Dimitov)* Domnule, domnule... Țineți-vă... *(încercând să-l ajute cumva)*

DOMNUL DIMITOV *(se ține cu mâna de piciorul mesei)*: Mă țin!

GARDIANUL: Ridicați-vă.

DOMNUL DIMITOV: Nu pot!

GARDIANUL: Respirați, respirați ușor...

DOMNUL DIMITOV: E dificil..

GARDIANUL: Încet, încet...

DOMNUL DIMITOV: Mi-e palma de piatră și degetele la fel.

GARDIANUL: Încercați, măcar cu un deget...

(Domnul Dimitov reușește să se sprijinească cu un deget ajutat d egardian, începe să se ridice puțin câte puțin,caraghios.)

GARDIANUL: Incredibil domnule, ce face voința omului din om *(se ridică pe jumătate într-un deget)*. Acest om e un supraom!!!

DOMNUL DIMITOV *(victorios)*: Degetul a refuzat să se facă piatră!

DOMNUL CEHO: Degetul viteaz în epoca de piatră!

GARDIANUL *(susținându-l)*: De-acum vă pun în cuie pe scaun. Așa, să nu mai faceți vre-o paradă.

DOMNUL CEHO: Cavalerul merge la luptă, și merge, merge, merge tot mai alert creând niște curenți... Curenții devin tot mai puternici, săgețile sale zboară în aer... Cavalerul se trezește pe câmpul de bătălie neînarmat.

GARDIANUL: Domnule, parcă am stabilit că lumea nu-i o scenă!

DOMNUL IOVULESCU: Domnul Ceho și-a ieșit din rol!

DOMNUL CEHO: Eu mă duc la război să înduplec caii îndărătnici. Ce-mi pasă dacă unii nu îmi înțeleg scopul?

GARDIANUL: Domnule, domnul arestat s-a decis să meargă la război!

DOMNUL DIMITOV *(cade din nou jos, la piciorul mesei)*: Am nevoie de o aspirină, domnule! Nu aveți cumva una din întâmplare?

GARDIANUL: Din întâmplare am doar o pușcă.

DOMNUL DIMITOV: Dumneavoastră vă râdeti de mine că eu am descoperit pușca dumneavaostră!?

GARDIANUL: Mă iertați, mă iertați... *(caută în buzunar)* Dar am o asipirină! Dar nu e pentru atacuri cerebrale. E pentru infarcturi miocardice. Familia mea, în speță, a suferit de infarcte multe: și bunicul și bunica și am aflat că și strănepotul și strănepoata, și nu se știe niciodată cine e următorul... Și îmi-aduc aminte de o zi când am avut un musafir, iar musafirul, după o jumătate de oră de stat a făcut un infarct. Ce să spun? Se transmite cu efervescență! *(tragedizând)* Nu doar bunicul, bunica, strănepotul și strănepoata ci și musafirul!

DOMNUL DIMITOV: Mi se duce vlaga prin unghii...

GARDIANUL: Domnule, să vă ajut!

DOMNUL IOVULESCU: Trebuia prevenit!

DOMNUL CEHO: Vai, nu! Domnul interogator își rupe un picior. Degetul viteaz a făcut colaps! Nu mai ești vrednic să fi numit deget, de aici înainte te voi numi butuc înțepenit! Da! Asta se întâmplă celor care nu au cai... celor care nu vor, elimină sistematic oportunitatea de a avea cai. Nu a vrut sub nici o formă să se urce pe cal! El nu și nu și nu. El vrea să fie zmeu! Măcar să știe, din mitologie, că zmeul la un moment dat, s-a terminat cu el!

GARDIANUL *(îl ridică , îl ia în brațe ca pe un copil și îl așează în scaun)*: De-acum o să stau aici și o să vă păzesc creierii *(îl mângâie, domnul Dimitov se lasă, ca un copil care are nevoie de asistare)*.

DOMNUL CEHO *(ca și cum ar izbucni în lacrimi)*: Și pe mine cine mă mai calmează?!

DOMNUL IOVULESCU *(se suie pe masă în patru labe, nemairezistând, ca un protest)*: Dacă mai scoate cineva o lacrimă, dacă mai face cineva un atac, îmi dau demisia! Demisionez și intru direct în pensie!!

GARDIANUL *(speriat, încercând să-l liniștească, prinzându-l comic de picioare)*: Domnule, încetați cu demonstrațiile... vă rog, terminați cu demonstrațiile...nu avem vreme de demonstrații..

DOMNUL DIMITOV: Avem timp suficient.

DOMNUL CEHO: Era logic. De ce mă temeam nu voi scăpa! Acum își trimite aripile sale întunecate să mă înfulece cu tot cu cal. E momentul oportun pentru atac!

DOMNUL IOVULESCU *(disperat)*: Nuuuu!!

GARDIANUL *(panicat)*: Nu! Nu! Nu..

DOMNUL CEHO: 1, 2, 3, 4, 5, mă pregătesc... 6, mă pregătesc... 7,8, 9..

DOMNUL DIMITOV: Avem timp suficient.

DOMNUL IOVULESCU: Mi-aș dori să se spună stop!!

DOMNUL CEHO: Stop! Retrag atacul!

(Atmosfera se calmează.)

DOMNUL IOVULESCU *(revine la mașina de scris, consemnând și vorbind în același timp)*: Domnul Ceho s-a mai calmat, domnul Dimitov nu a mai facut atacul iar eu... *(intrând din nou în jocul nebuniei)* eu scriu petiții!

DOMNUL CEHO (*întărâtat*): Petițiile nu sunt acceptate!

DOMNUL IOVULESCU *(hotărât)*: Sunt acceptate!

DOMNUL CEHO: Petițiile mă zgârie pe pupilă!

DOMNUL IOVULESCU: Pe pupilă sunt numai cai!

DOMNUL CEHO: Ceata de cai se adună împotriva petițiilor!

DOMNUL IOVULESCU: Nici să nu vă gândiți!

DOMNUL CEHO: Nici nu mă mai gândesc. M-am hotărât, de azi, eu vreau să cânt din fluier cailor. M-am săturat să fiu cavalerul aceluiași cal. Ah! Mi-e fundul ca betonul! Am stat prea mult pe calul meu. Și cânt un cânt de haiducie... al cailor fără stăpâni și al cavalerilor fără cai... Și cântul meu adună caii... și cântul meu adună cavalerii... și cântul meu de haiducie îmbie caii să nu mai caute cavalerii....

DOMNUL IOVULESCU: Voi pune cântecul în petiție să devină o lege.

DOMNUL CEHO: Caii nu vor să intre în herghelie, iar cavalerii dezleagă caii și mâzgălesc petițiile!

DOMNUL DIMITOV: 3 persoane îmbrăcate în galben!

SCENA 14

Tăcere bruscă, îndelungă. Personajele se uită împrejur, în sus, în jos, dezorientate.

SCENA 15

DOMNUL IOVULESCU: Ce-a fost asta?

GARDIANUL: O tăcere.

DOMNUL CEHO *(din nou clar, calm, rece)*: Am să vă pun o întrebare, domnule. Pentru ce atâta vâlvătaie, atâta agitație, pentru ce?

DOMNUL DIMITOV : Ca să se rupă tăcerea, domnule.

(Moment de aplatizare. Gardianul își reia poziția sa inițială.)

SCENA 16

DOMNUL DIMITOV *(mecanic)*: Azi noapte, la ora 9 fix, informatorii poliției secrete au depistat 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre și pe Domnul Ceho având legături suspecte cu cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre.

DOMNUL CEHO *(la fel)*: Nu vă pot spune cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre.

DOMNUL DIMITOV*(la fel)*: Avem timp, domnule. Acest interogatoriu nu se va termina decât când vom afla cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre. E o convenție. 1 secundă. 2 secunde.3.

GARDIANUL: 4 secunde.

DOMNUL IOVULESCU: 5 secunde.

DOMNUL DIMITOV: 6 secunde.

DOMNUL IOVULESCU: 6 secunde de tăcere.

DOMNUL DIMITOV: 6, 7, 8, 9..

DOMNUL IOVULESCU: De tăcere.

GARDIANUL *(după un timp)*: 200 de secunde!

DOMNUL IOVULESCU: 200 de secunde de tăcere.

GARDIANUL: 250 de secunde de tăcere!

DOMNUL IOVULESCU: Domnule, iarăși a trecut un secol de secunde.

GARDIANUL: Și un secol de tăcere.

DOMNUL IOVULESCU *(după un timp)*: Poate informatorii au murit, domnule.

GARDIANUL: Sunt morți de secole.

DOMNUL IOVULESCU: Asta-nseamnă că nu mai avem martori la fața locului.

GARDIANUL: Poate populația era fără locuitori la acea oră iar domnul Ceho se afla singur în blocul său...

DOMNUL IOVULESCU: Poate erau toți în blocuri și poate lumina se stinsese.

GARDIANUL: E ceva irecuperabil, domnule, noaptea de azi noapte de la ora 9 fix.

DOMNUL DIMITOV: Este posibilitatea cea mai puțin probabilă, domnule.

DOMNUL IOVULESCU *(bătând la mașină)*: Considerăm noaptea de azi noapte de la ora 9 fix potențial recuperabilă și continuăm investigația să vedem dacă este recuperabilă sau dacă este defapt irecuperabilă. *(cercetează șirul de hârtie de la mașina de scris, care se întinde tot mai mult pe jos)*

DOMNUL DIMITOV: Avem timp suficient, domnule.

GARDIANUL : Avem secole ce ne așteaptă.

DOMNUL CEHO *(într-un moment de luciditate, tragic)*: De ce mă aflu în acest loc? De ce mi-ați răpit aerul? De ce sunt forțat să văd permanent aceiași pereți, aceleași gratii drepte...Secunda o aud cum crapă, dar ele nu. Am început să cred în eternitate, domnule..

GARDIANUL: 2 secole, domnule.

DOMNUL IOVULESCU: 3.

DOMNUL DIMITOV: 4 .

DOMNUL IOVULESCU: 5 secole, domnule.

GARDIANUL: Ne îndreptăm spre milenii.

Încremenire

SCENA 17

GARDIANUL ANONIM: Ce zi însorită e afară! Și cerul și florile sunt galbene de lumină!

GARDIANUL: E o zi milenară.

GARDIANUL ANONIM: Nu aș putea spune dacă doar cerul și florile sunt galbene sau totul!

GARDIANUL: De aceea e o zi milenară.

GARDIANUL ANONIM: Și păsările sunt galbene și mașinile, iar semafoarele s-au oprit pe galben.

GARDIANUL: Mașini în viteza milenară.

GARDIANUL ANONIM: Cu becuri intermitente milenare.

GARDIANUL: Ce haos urmează!

GARDIANUL ANONIM: Urmează accidente milenare.

GARDIANUL: Va fi o moarte milenară!

GARDIANUL ANONIM: Dar cerul! Cerul nostru atât de albastru a devenit galben!

GARDIANUL: Ce catrastrofă milenară!

GARDIANUL ANONIM: Iar florile noastre roșii au devenit galbene!

GARDIANUL: Iar soarele galben va fi pentru totdeauna galben!

GARDIANUL ANONIM: Nu va mai apune, nu va mai dispare!

GARDIANUL: Ce zi milenară! Cu mașini milenare și semafoare milenare!

GARDIANUL ANONIM: Cu trecători milenari, despuiați, rupți în două de mașini, cu capetele lovite și sparte în două.

GARDIANUL: Cu clădiri galbene, centrale, uriașe, milenare…

GARDIANUL ANONIM: Umbra lor milenară acoperă cadavrele-ngălbenite ale trecătorilor.

GARDIANUL: Și așa nu se va mai știi nimic de trecătorii milenari.

GARDIANUL ANONIM: Va rămâne o tăcere milenară.

GARDIANUL: Ce imagine galbenă de tot!

GARDIANUL ANONIM: Această zi însorită nu se va termina niciodată!

SCENA 18

Aceeași tăcere îndelungă. Încremenire.

SCENA 19

DOMNUL IOVULESCU: Ce-a fost asta, domnule?

DOMNUL DIMITOV: O altă tăcere, domnule.

(Tăcerea se sparge. Se aude, de undeva din spatele scenei un bubuit înfundat)

GARDIANUL: Domnilor, a trecut tăcerea milenară.

SCENA 20

(Scena se derulează cu repeziciune. Domnul Dimitov își aranjează frenetic costumul, cravata și încearcă să se ridice de pe scaun dar nu reușește decât parțial.)

DOMNUL CEHO: Domnule, totul va fi-n regulă! Deja văd o herghelie mare de cai, domnule, care se pornește spre noi să o luăm în stăpânire. O prevăd atât de mare domnule, încât o să avem la infinit de unde alege.Trebuie să cânt din fluierul meu, să se adune cavalerii, să se adune caii...

(Domnul Dimitov rămâne perplex, în acea poziție. Se aud în fundal, mai puternic, zgomote de focuri, din ce în ce mai multe bubuituri.)

DOMNUL DIMITVOV: A sosit momentul oportun pentru... *(cade în scaun)*

DOMNUL IOVULESCU: Atacul cerebral, domnule!!

DOMNUL CEHO: Dată fiind conjunctura, mă văd nevoit să-mi schimb partitura. Mă văd nevoit domnule, să vă spun: Heiiiiii!!!

DOMNUL IOVULESCU *(ieșindu-și din fire)*: Domnule!!

DOMNUL CEHO *(domol)* : Domnule.

DOMNUL IOVULESCU *(stăpânit)*: Revenind, domnule...revenind...Cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?

DOMNUL CEHO *(după un timp de gândire)*: Nu vă pot spune, dar vă pot spune e că eu simt harababura cailor.

(Gardianul agitat aleargă dintr-o parte a camerei în alta, lipindu-și urechea de perete de fiecare dată ca să deslușească sunetele ce se aud în fundal.)

GARDIANUL: : Aud tancuri pe rotile!

DOMNUL CEHO: Dar dacă mă întrebați cine sunt cele 3 persoane îmbrăcate în galben și cu pălăriile negre?! Sunt trei dintr-un grupaj galben.

GARDIANUL: Și un glonte... pac!

DOMNUL DIMITOV*(speriat, disperat)*: Mi se-ntăresc genunchii și-mi pocnesc vertebrele!

DOMNUL CEHO: Mă voi sui pe munte să văd toate obstacolele care stau în calea cailor...

DOMNUL DIMITOV: Artera se lungește de greutatea sângelui..

DOMNUL CEHO: Se apropie caii. În fața lor se deschide o groapă. Caii au obloane! Caii cad în groapă. Groapa se zguduie. Caii se-mplântă unu-n altul. Groapa se lărgește...

(Zgomotele se aud tot mai tare.)

GARDIANUL *(la fel)*: Bombele se-aruncă!

DOMNUL DIMITOV: Gradele de fierbânțeală cresc.. și cresc....

DOMNUL IOVULESCU *(făcând niște semne de om care nu mai suportă)*: Vorbiți pe rând, altfel mă aflu în imposibilitatea de a mai redacta ceva! *(către domnul Dimitov)* E rândul dumneavoastră..

DOMNUL DIMITOV: Mă prăpădesc!!

DOMNUL IOVULESCU *(consemnând rapid, apoi către domnul Ceho)*: Și acum al dumneavoastră..

DOMNUL CEHO: Înnebunesc!!

DOMNUL IOVULESCU *(mecanic)*: 10 secunde

DOMNUL DIMITOV *(la fel)*: 9 secunde. 8 secunde.

DOMNUL CEHO *(triumfalist)*: 7 secunde! 6, 5..

GARDIANUL *(realizând stupefiat)*: Cade statul nostru totalitar!!!

DOMNUL IOVULESCU: 4 secunde...3... 2 sec...

ACTUL II

O bubuitură puternică distruge în mare parte camera. Scena pare descoperită, o crăpătură imensă cât peretele se întrevede; ceasul de pe perete se împrăștie, hârtiile de pe masă zboară în aer, reflectorul se clatină dintr-o parte în alta, din tavan cade tencuiala.

Prin crăpătura mare, deschisă, iasă în prim plan o nouă scenă care înfățișează o mulțime de oameni, indivizi, grupuri de indivizi independenți unul de celălalt. Un grup susține o pancartă mare pe care scrie LIBERTATE scandând cu tărie, un grup de gardieni se învârt în cerc veseli; un om îmbrăcat elegant și cu un geamantan în mână gesticulează singur, explicând cu fermitate ceva cuiva care nu este; la un moment dat apar niște indivizi cu ochelari negri și niște valize enorme care trec printre, grăbiți. Nu se aud deloc. Gardianul iasă din scenă urmând un traseu necunoscut. Se pierde în mulțime.

Domnul Dimitov, domnul Iovulescu și domnul Ceho rămân încremeniți în pozițiile lor, nu schițează nici un gest. Se aude doar respirația accelerată a tuturor cum se domolește ușor, până ce nu se mai aude.

SFÂRȘIT